

Inhoudsopgave

Achtergronden van Henk H.....	2
Over jaloezie/ het verzonnen motief.....	6
Achtergronden omtrent Pim Overzier.....	8
Was er wel een brief of kaart en werd die wel verzonden?.....	12
De verklaring van Rianne B. en de ongerijmde euforie van Overzier.....	13
Wie was pim overzier?.....	15
De ontmoeting van Henk met Pim Overzier begin november 2001.....	20
William C. zag de man die naar Pim belde – Dat was niet Henk.....	25
De verklaring van Annelies S.: zij zag een andere man, niet Henk H.....	27
Zandsporen aan de Volvo van Henk H. komen niet alleen in de polder voor.....	33
De onbekende schop in tuin van Henk H. werd als bewijs gebruikt.....	34
Over het begraven van Pim Overzier op een homo-ontmoetingsplaats.....	36
Henks alibi op de avond van Pims verdwijnen, Henriëtte S.....	37
Het verhaal van Henk H. over zijn vermeende betrokkenheid	40
Tijdlijn: Henk H. had geen tijd om alle handelingen te verrichten.....	43
Het valse proces-verbaal van brigadier H.....	47
Brigadier H. niet de enige agent die in de fout ging.....	49
Het valse proces-verbaal van agent Van M.....	50
De genetische hartafwijking.....	53
De ondeugdelijke argumentatie van dr. Visser.....	55
Geen eerlijk proces.....	58

Achtergronden van Henk H.

Henk H. was ten tijde van Pim Overziers vermissing 57 jaar. Nu, augustus 2010, is hij 65 jaar en zit al 8 jaar en 6 maanden gevangen voor een misdrijf dat niet plaatsvond en hij dus ook niet kan hebben begaan.

Uit de psychologische rapporten

Daaruit wordt duidelijk dat Henk een goed ontwikkelde man is. Hij is beslist intelligent zoals blijkt uit zijn opleiding en ook uit zijn woordgebruik. Hij is erg sociaal ingesteld en is bereid zich weg te cijferen in een relatie. De zorgen van de ander gaan steeds voor. Gevoelens van jaloezie zijn hem volledig vreemd. Hij accepteerde in het verleden dat zijn echtgenote verliefd werd op een andere man en liet daardoor zijn gedrag en houding ten opzichte van haar niet veranderen. Hij vond het emotioneel wel moeilijk, maar vond dat hij het moest accepteren. Dat is een basiskenmerk van zijn persoonlijkheid: zorgen voor de ander laten prevaleren boven zijn eigen gevoelens.

Henk komt uit een gereformeerd middenstandsmilieu. Vanuit dat gezin kreeg hij waarden mee als zorg hebben voor anderen, mededogen hebben met degenen die kwetsbaar zijn en hen helpen, je verantwoordelijk voelen en het beste voor een ander doen. Het zijn waarden die bij zijn karakter passen.

Hoe zijn positieve eigenschappen hem in moeilijkheden brachten

Hij heeft zijn vriendin Henriëtte, zijn alibi, willen beschermen tegen contact met de politie door het feit dat zij bij hem op bezoek was op de avond dat Pim overleed in eerste instantie te verzwijgen. Tijdens de verhoren was het zijn insteek samen met de verhoorders de waarheid te vinden. Hij dacht dat het de bedoeling was dat ze samen werkten. Hij dacht met hen mee, vertrouwde op hun integriteit. Vermoedelijk zagen zij het als hun taak hun creativiteit en overredingskracht in te zetten om Henk te laten bekennen, omdat zij ervan overtuigd waren dat hij schuldig was. Henk heeft dat toen niet begrepen.

Henks beroepsleven en hobbies

Henk was in zijn leven maatschappelijk werker en later docent maatschappelijk werk. Naast zijn werk had hij een kleine wijnhandel, een grote hobby van hem. Daarnaast hield hij van zeilen en had hij jarenlang een zeilboot. Die hobby werd hem wreed ontnomen, nadat uit jaloezie tot twee maal toe zijn boot in brand was gestoken.

De moeilijke scheiding van Henk H

Uiteindelijk beëindigde Henk na bijna 18 jaar zijn tweede huwelijk. Helaas kon zijn ex-echtgenote de scheiding niet accepteren en bewerkte zij het hele sociale netwerk van Henk met negatieve verhalen over hem. Ze werkte actief met de politie mee om hem met allerlei verzonden beschuldigingen veroordeeld te krijgen. Hoe slecht Henk in haar ogen ook was, zij gaf toe dat Henk beslist geen jaloers persoon is.

Kort na de scheiding zei zijn ex-echtgenote tegen een vriend, getuige Karel H., ‘dat zij en Henk een sprookjeshuwelijk hadden en dat Henk altijd met liefde en respect met haar en de kinderen omging.

Zij sprak zelfs uit, dat zij dacht met Henk het beste huwelijk (ter wereld) te hebben.'

Het is duidelijk dat zij daar later heel anders over dacht. Toen deugde er niets meer van hem. Ook voor Henk was de scheiding niet gemakkelijk en hij begrijpt dat zijn ex-echtgenote het heel moeilijk vond om die na 18 jaar te accepteren. Helaas was zij niet in staat om psychologische hulp te aanvaarden om het huwelijk te redden. In haar leven vòòr haar huwelijk met Henk deden zich veel heftige gebeurtenissen voor, die van invloed bleven op haar huwelijk met Henk. Ondanks dat zij ernstig beschadigend naar Henk toe was, wil hij haar niet zwaar vallen, omdat hij zich realiseert hoe teleurgesteld zij is over alles wat in haar leven tegenzat.

Uit zijn eerste huwelijk van ruim 14 jaar heeft Henk een zoon. Zijn eerste ex-echtgenote steunt hem. Net als zijn tweede vrouw heeft zij duidelijk gemaakt dat Henk beslist geen jaloers persoon is. Henks moeder is 90 jaar en hoopt dat zij het nog mee kan maken dat Henk wordt vrijgesproken. Zij steunt haar zoon volledig. Binnen de familie wordt Henk doodgezwegen. Zijn moeder kan met niemand uit de familie over haar zoon praten. Henks 4 zussen hebben zich van Henk afgekeerd. Zij kunnen niet leven met de gedachte dat hun broer wegens moord werd veroordeeld.

Henks contact met Rianne Ee

Uit alle rapportages over dit contact van Henk met Rianne Ee blijkt dat dit contact het beste getypeerd kan worden als een vader-dochter-relatie. Een groot leeftijdsverschil van bijna 22 jaar en een grote mate van ongelijkwaardigheid tussen hen, maakten Henk behoedzaam om met haar een toekomst in te gaan, met name omdat hij al twee maal een huwelijk moest beëindigen. Daar kwam bij dat Rianne in een kwetsbare levensfase zat en zich sterk liet beïnvloeden door familie en vriendinnen. Tijdens haar verhoren door de politie sprak zij uit dat zij het afgelopen jaar enkele keren aan Henk had voorgesteld om te gaan samenwonen.

Zij wist al maanden dat Henk contact had met een andere vrouw, Nina, maar moet gedacht hebben dat dit contact geen stand zou houden.

De beïnvloeding van Rianne door de politie

In de maanden na Henks aanhouding werd Rianne maar liefst minimaal 26 maal verhoord door de politie. De verslagen van deze verhoren laten zien, dat de agenten Rianne in ieder verhoor negatieve informatie toespeelden over Henk. De politie schuwde niet om haar onwaarheden te vertellen. Zo zei de politie tegen haar dat de brief van Pim Overzier bij haar werd bezorgd en dat zij maar moest aantonen wat er mee gebeurd was, terwijl niemand kon weten of de brief bestond en werd bezorgd, ook de politie niet. Henk werd zwart gemaakt en al lezende wordt duidelijk dat Rianne steeds meer afstand van Henk nam en langzamerhand de zienswijze van de politie overnam. Na 10 maanden, bij de rechtszitting, deugde er niets meer van Henk en keerde zij zich tegen de man van wie zij 10 maanden daarvoor nog zei **'dat ze aan het contact met hem altijd een goed gevoel had overgehouden'**. Zij heeft zich dan volledig aan de zijde van justitie geschaard. Wat een wrede situatie, zowel voor Rianne als voor Henk.

Henks begrip voor Rianne

Henk heeft altijd begrip gehad voor de situatie waarin Rianne terecht was gekomen na zijn

aanhouding. Hij beseft dat haar toekomst instortte toen haar beste vriend met wie zij toch hoopte op een toekomst samen, werd aangehouden wegens moord. Hij begrijpt goed dat zij niet weerbaar genoeg was om zich te kunnen verzetten tegen de heftige beïnvloeding door de politie. Hij legt het zo uit dat zij als gezagsgetrouwe vrouw de verhalen van de politie voor waar aannam.

Een jaar later, tijdens de zitting van het Hof in december 2003, bleek Rianne enigszins terug te zijn gekomen van haar negatieve kijk op Henk en sprak zij toch weer lovende woorden over hem. Zij gaf toe dat Henk niet jaloers was en dat zij nooit wat had gemerkt van agressiviteit. Ze verklaarde dat Henk haar had gezegd dat hij hoopte dat zij heel gelukkig zou worden met een andere man. Ook gaf ze toe dat zij na de vreselijke gebeurtenissen door de politie op de nek werd gezeten en dat dit haar erg had beïnvloed. Henk is altijd mild over Rianne blijven denken, ook al heeft ze nooit meer wat van zich laten horen.

De gevangenisjaren van Henk

Gelukkig zijn er veel mensen die Henk trouw zijn gebleven en hem bezoeken of schrijven. In de loop van zijn detentiejaren zijn zich steeds meer mensen voor zijn veroordeling gaan interesseren en inmiddels is er een grote groep die zich actief voor Henks vrijlating inzet, zoals degenen die boeken schreven over zijn onterechte veroordeling. Maar niet alleen deskundigen en wetenschappers, ook 'gewone' burgers, die door alle publiciteit Henk een hart onder riem zijn gaan steken. Henk is in staat gebleken nieuwe vriendschappen aan te gaan.

In de loop van zijn gevangenisjaren is Henk actief gaan sporten en wandelt iedere dag een uur. Zijn conditie is daardoor na zoveel jaren niet verminderd, juist verbeterd. Weliswaar leeft hij tussen de muren, maar in zijn hoofd en hart is hij een vrij mens en is zich blijven interesseren voor alles wat er buiten en in onze samenleving gebeurt. Zijn vrienden houden hem trouw op de hoogte van alle ontwikkelingen en dat zorgt ervoor dat hij niet vervreemd van de buitenwereld.

Natuurlijk is Henk vanaf zijn aanhouding in een ware nachtmerrie terecht gekomen. Niet verantwoordelijk zijn voor iemands dood, maar er toch voor worden veroordeeld. Nu al 8 jaar en 8 maanden lang gevangen zitten, onschuldig. Hoe wreed kan het leven zijn.

Dat iedereen die zich nu heeft verdiept in zijn veroordeling tot de conclusie komt dat die veroordeling niet klopt en dat hij ten onrechte veroordeeld werd, is natuurlijk een grote troost, maar dat verandert nog steeds niets aan zijn situatie. Hij zit nog steeds gevangen, omdat een vonnis van de rechter onaantastbaar is. Al is het klip en klaar dat het vonnis fout was en dat Henk ten onrechte werd veroordeeld voor een moord die geen moord was, toch kunnen die falende rechters niet ter discussie worden gesteld in ons rechtssysteem.

Henk realiseert zich dat hij niet de enige is die onschuldig gevangen zit. In heel Nederland gaat het volgens diverse deskundigen om ongeveer 25 personen met zware straffen die onterecht werden veroordeeld. Slechts met zeer veel inspanning van wetenschappers en deskundigen en na jarenlang vechten voor iemands vrijlating, lukt het af en toe dat iemand alsnog wordt vrijgesproken. Onlangs overkwam dat na 8 jaar strijden Lucia de B. en binnenkort zal Ina Post vrijwel zeker na 25 jaar alsnog worden vrijgesproken.

De fysieke beperkingen van Henk H.

Henk had vanaf zijn jeugd een zwakke rug. Hij werd daardoor zelfs afgekeurd voor militaire dienst. Na de scheiding huurde Henk een tuinman in die de tuin aanlegde en al het zware graaf- en spitwerk deed. Daarnaast hielp zijn zwager hem de laatste tijd met het wekelijks onderhoud.

In november 1996 kreeg Henk een hartinfarct en werd hij gedotterd. Sindsdien moest hij aangepast leven, maar liet dat niet merken.

Zijn ex-echtgenote deed altijd het zwaardere tuinwerk zoals graven en spitten. In het donker kan Henk slecht zien en zette dan een bril op met krachtiger glazen. Een week vòòr 4 december 2001 kreeg Henk een tennisbal op zijn oog en hij heeft daar wekenlang last van gehad (getuigen Edith, Rianne e.a.). Hij was dus op 4 december helemaal niet in staat om goed te kunnen zien en om zo'n grote afstand in het donker te rijden en onder de moeilijkste omstandigheden daar in de polder een man te overweldigen en te versjouwten en te begraven.

Een veronachtzaamd aspect is dat getuige Annelies S. verklaarde dat de door haar waargenomen man geen bril droeg. Als Henk daar zou zijn geweest dan zou hij zonder bril geen hand voor ogen hebben kunnen zien, zeker in het donker niet. Prof. Backx, hoogleraar sportgeneeskunde, vroeg reeds aandacht voor de oogproblemen van Henk. De resultaten van de onderzoeken kennen we nu en samen met het onderzoek naar zijn fysieke capaciteiten door professor Backx en drs. Bloem, vechtsportwetenschapper, staat de fysieke onmogelijkheid van Henk op een stevig fundament, mede doordat we zijn huidige medische gegevens kunnen vergelijken met die van 2002. De resultaten van de onderzoeken op de vermeende plaatsdelict, onder leiding van professor Backx en professor Van Koppen, dat zes uur duurde, maakten duidelijk dat het met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet mogelijk is dat Henk een persoon met Pims postuur heeft kunnen overmeesteren en dragen en niet in staat is om binnen de beschikbare tijd een graf te graven van 200 x 50 x 100.

Over jaloezie/ het verzonnen motief

We hebben nauwgezet stil gestaan bij het aspect jaloezie. Henk zou uit jaloezie Pim Overzier hebben vermoord. Maar hoe komen politie en OM bij dat motief?

Niemand kende Henk als een jaloezige mens. Zijn beide ex-echtgenoten niet en ook Rianne Ee niet. Een vriend van Henk, Hans S., verklaarde desgevraagd: "Henk jaloezige? Verre van dat! Ik kan jaloezie niet bij Henk plaatsen". Bovendien werd die niet-jaloezie ondersteund door de verklaring van de psycholoog Sijben, die na een uitgebreid onderzoek concludeerde dat jaloezie Henk vreemd is.

Als Rianne Ee door de politie wordt gevraagd hoe Henk tegenover een andere man in haar leven zou staan zegt zij: "Henk zou hier positief op reageren en haar het beste toewensen met een andere man".

Als haar twee weken voor Henks aanhouding wordt gevraagd hoe zij over haar toekomst met Henk denkt, zegt zij:

"Wij hebben nog tijd en rust nodig om aan onze relatie te werken. We kunnen al merken dat het steeds beter gaat". Ze zegt ook:

"De relatie met Henk ging op dat moment best goed. Wij kwamen nader tot elkaar en problemen uit het verleden konden we steeds beter uitpraten. Ik had helemaal geen belang bij een contact met Pim Overzier".

Zij verklaarde dat ze dat ook aan Pim zou hebben geschreven als zij een brief van hem had ontvangen, waarmee ook de bemiddelingspogingen van getuige Rianne B. (toen nog vriendin van Rianne Ee) in een heel ander daglicht komen te staan.

In een door de politie afgeluisterd telefoongesprek met haar therapeute, één week voor Henks aanhouding, zegt zij euforisch: "Het contact met Henk gaat goed. Ik wil zelf meer met hem".

En op de derde dag na Henks aanhouding zegt zij in een verhoor: "Dat zij hoopte met Henk te kunnen samenwonen in zijn nieuwe huis" en ook:

"Ik heb altijd een goed gevoel overgehouden aan de relatie met Henk".

Wij hebben er uitgebreid bij stil gestaan waarom Henk een man van het leven zou willen beroven, die in het leven van Rianne niet voorkwam, voor wie zij geen enkele belangstelling toonde, terwijl zij nog actief probeerde een toekomst met Henk te realiseren, ondanks dat hij al een andere vrouw in zijn leven had toegelaten en geenszins een jaloezige mens is. Het is goed om te weten dat Rianne Ee ook omging met mannelijke vrienden, met wie zij uitging en met wie zij tenniste. Henk heeft die contacten altijd gestimuleerd. Hij gaf haar een cursus kunstgeschiedenis cadeau. Op die cursus raakte zij bevriend met Manfred met wie zij musea bezocht. Henk vond het belangrijk voor Rianne dat zij zich breder ontwikkelde en zij wilde dat maar al te graag. Zo kreeg zij niet alleen belangstelling voor kunst, maar ook voor antiek, voor wijn, voor zeilen etc.

Ondanks dat Henk juist contacten van Rianne Ee (ook met mannen) stimuleerde, noemde het OM jaloezie de reden dat Henk een voor Rianne nog onbekende en ongewenste man wilde vermoorden. Een verzonnen motief, gespeend van de werkelijkheid van Henks leven.

In de verhoren gedurende de maanden december 2001 en januari 2002 legde Rianne Ee uitsluitend

positieve verklaringen over Henk af. Geleidelijk is ze wantrouwig geworden door de negatieve visie van de politie, die zij ging overnemen.

Een voorbeeld (overgenomen en samengevat uit de vastgelegde verhoren):

Henk was op 5 januari zijn mobiele telefoon kwijtgeraakt. Hij heeft op die dag boodschappen gedaan en die in een voorraadbode in de keuken opgeborgen. Na vier weken detentie wordt zijn telefoon gevonden door de recherche in deze voorraadbode. De politie zegt tegen Rianne: 'Henk zegt dat hij hem kwijt was, maar we hebben hem gevonden en hij lag op een heel normale plek.' Waarop Rianne begint te huilen en zegt: 'Dus Henk heeft mij bedrogen.' Volgens ons is het juist de politie geweest die haar bedroog.

Achtergronden omtrent Pim Overzier

Pim Overzier vertelde tegen vrienden dat hij op maandagavond 3 december 2001 een telefoontje kreeg van een relatiebureau voor een 'date' met een onbekende vrouw. Dat gesprek begon om 19.44 uur en duurde 19 minuten. De 'date' zou de volgende avond plaatsvinden om 18.00 uur. Hij zou opgehaald worden met een limousine en met de onbekende dame een diner krijgen van f. 200,00 per persoon. Het relatiebureau zou voor een passend cadeau en bloemen zorgen. Pim moest zich in een kostuum kleden. De hele avond zou een begeleider aanwezig zijn. Pim vermoedde dat de 'date' Rianne Ee zou zijn aan wie hij de week ervoor een kaartje zou hebben gestuurd of van plan was te sturen. De medewerker(ster) van het relatiebureau wilde niet bevestigen het die Rianne Ee betrof. Pim dacht of hoopte dat zij het zou zijn.

Vragen bij het verhaal en gedrag van Pim Overzier

Het verhaal van Pim kennen we uitsluitend van de getuigen die dat verhaal van hem gehoord hebben. De diverse getuigen vertelden verschillende verhalen. Die verschillen doen vermoeden dat Pim zijn verhaal niet erg consistent heeft verteld. Een kritische beschouwing van het verhaal dat Pim over de blind-date vertelde, leverde zoveel tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op, dat de vraag gerechtvaardigd is of dat verhaal wel op waarheid berust. Laten we eens kritisch kijken naar dat verhaal.

1. Blijkens zijn wijze van reageren was hij er zo op gespitst of het om Rianne Ee als datingpartner zou gaan, dat het heel opmerkelijk is dat hij niet naar Rianne **B.** (immers koppelaarster) belde om haar te vragen of die date wel wat voor Rianne Ee zou zijn. Met één telefoontje van hem naar Rianne B. had hij geweten of het inderdaad wel om Rianne Ee zou gaan. Rianne B. was de enige die hem adequaat had kunnen informeren en zij had hem ook kunnen vertellen dat zo'n blind-date niets voor Rianne Ee zou zijn. Het is met name vreemd dat Pim niet naar getuige Rianne B. belde, omdat hij die maandagmorgen nog wel contact met haar zou hebben gehad over de brief aan Rianne Ee. Waarom belde hij haar niet op, maandagavond niet, dinsdagmorgen niet, dinsdagmiddag niet?
2. Rianne B. had hem kunnen vertellen dat Rianne Ee op dinsdagavond moest werken en dat zij beslist niet degene was met wie hij een date zou hebben. Ook Henk wist dat Rianne Ee op dinsdagavond moest werken. Zij gaf hem maandelijks een overzicht van haar werktijden om gemakkelijker afspraken met elkaar te kunnen maken. Het zou heel dom van Henk geweest zijn om een zogenaamde afspraak tussen Pim en Rianne Ee te arrangeren op de avond van 4 december (wat hij volgens het OM gedaan moet hebben), omdat hij met één telefoontje van Pim naar Rianne B. door de mand zou vallen.
3. Dat een blind-date niets voor Rianne Ee zou zijn, maakte ook getuige Ferry van de W. al aan Pim duidelijk. Ferry van de W. kende Rianne Ee en noemde het verhaal van Pim een spannend verhaal en verwachtte dat Rianne zoiets (een blind-date) niet zou doen en dat zij zo'n (relatiebemiddelings-)bureau ook niet nodig had.
4. Opmerkelijk is dat Pim zelf ook niet geloofde dat Rianne Ee een relatiebureau nodig had. Hij zei tegen zijn vader **"dat hij zich niet kon voorstellen dat zij (Rianne) bij een dergelijk bureau stond**

ingeschreven".

5. Pim liet onduidelijkheid bestaan of hij met een man of een vrouw van het relatiebemiddelingsbureau had gesproken. Getuige Ferry van de W. en getuige Evert van M. spreken daarom van 'de persoon' van dat bureau. We weten inmiddels dat er een Marokkaans type man belde. Waarom liet Pim daar onduidelijkheid over bestaan? Er zullen maar weinig Marokkanen zijn die accentloos Nederlands spreken.

6. Opmerkelijk is ook dat Pim (volgens de getuigenverklaringen) aan de persoon van het relatiebemiddelingsbureau had gevraagd of het om Rianne Ee zou gaan die hij een kaartje had gestuurd. De persoon wilde dat niet bevestigen en zei dat de cliënte van het bureau haar privacy wilde beschermen.

Dat is een ongerijmd en onlogisch motief. Indien er een brief of kaart van Pim aan deze cliënte zou zijn geweest, zou ze geweten hebben dat haar identiteit al bij hem bekend was. Waarom zou zij dan nog haar privacy moeten beschermen?

7. Met een eventuele brief of kaart van Pim aan Rianne Ee zou het contact al gelegd zijn, waarom zou zij dan nog een relatiebemiddelingsbureau nodig hebben?

8. De vraag is ook waarom Pim een brief schreef als Rianne **B.** voor hem aan het bemiddelen/koppelen was en Rianne Ee nog van niets wist? Ze had tegen Pim gezegd: "Ik weet wel een goede vrouw voor je." Rianne Ee heeft nooit begrepen dat Rianne **B.** met haar opmerkingen, foto laten zien etc. aan het koppelen was. Daar was ze later boos over. Rianne Ee: "Jij hebt contact gehad met Pim over mij en ik weet nergens van."

9. Getuigen verklaarden dat de 'persoon van het relatiebureau' de naam van Rianne Ee juist niet wilde bevestigen.

Getuige Gerard J.: Pim was verbaasd dat de man van het bureau de naam van Rianne Ee niet wilde prijsgeven en helemaal niet reageerde toen hij (=Pim) haar naam noemde.

Getuige Evert Van M.: Pim had aan de persoon gevraagd of het om de vrouw ging die hij een kaartje had gestuurd. Hij kreeg geen antwoord. Ze hebben hem niet verteld om wie het ging, maar het kan niemand anders zijn, aldus Pim. Hij was het dus zelf die wilde geloven dat het om Rianne Ee ging. Hij werd daarin volgens zijn eigen verhaal niet bevestigd door de beller.

Getuige Ferry van de W.: Pim vroeg aan de persoon of het de cliënte betrof die hij een kaartje had gestuurd. De persoon had geantwoord dat het toevallig zou zijn als dat niet zo was. Dat Pim en de persoon van elkaar begrepen dat ze dezelfde vrouw bedoelden blijkt niet uit de verklaring van Ferry van de W. Pim wilde dat kennelijk geloven.

10. Opmerkelijk is het verhaal van Pim over de limousine, het luxe diner van f. 200,00 per persoon, de begeleider die de hele avond op zichtafstand aanwezig zou zijn en het cadeau en de bloemen waarvoor het bureau zou zorgen. Pim hoefde volgens zijn zeggen maar f. 80,00 bij te dragen. Hoe geloofwaardig is dat verhaal, mede in het licht van datgene wat wij hierboven hebben gesteld? Zo'n verzorgde avond zou naar schatting al gauw f. 1500,00 bedragen. Daar hoef je geen hogere wiskunde voor te kennen. Zou hij nu werkelijk

geloofd hebben dat een dergelijk bedrag door Rianne Ee zou worden opgehoest?

11. Overzier parkeerde volgens diverse getuigenverklaringen (zijn zus, Ferry van de W. en bureu) zijn auto achter de flat als hij die niet meer nodig had. Volgens zijn verhaal zou hij door een limousine worden opgehaald. In dat geval zou hij zijn auto niet meer nodig hebben. Toch stond zijn auto voor de flat, waaruit opgemaakt kan worden dat hij wèl met eigen auto zou vertrekken. Jacob Vis vroeg zich in *'Het Rijk van de Bok'* al af of Pim dat verhaal over de limousine misschien verzonnen had om het verhaal spannend te maken. Niemand heeft zo'n opvallende limousine gezien.

12. Dat hij met zijn auto zou vertrekken blijkt ook uit het cadeautje dat in zijn auto lag. Volgens Pims verhaal zou het relatiebureau voor een cadeau en bloemen zorgen. Toch kocht Pim zelf een cadeautje namelijk een speelgoedbeestje en dat cadeautje lag in zijn auto die voor de flat stond. Ook dat aspect maakt duidelijk dat Pim een afspraak had waarin hij zijn eigen auto nodig had anders had hij het pakketje wel mee naar zijn huis genomen. Waarom kocht Pim een cadeau als het relatiebureau daarvoor en voor bloemen zou zorgen?

13. Opmerkelijk is dat Pim de naam van Rianne Ee tegen iedereen die het maar horen wilde uitsprak. Hoe is dat te rijmen met de uitspraken van hem dat de persoon van het relatiebemiddelingsbureau hem had gezegd dat de cliënte haar privacy wilde beschermen? Waarom schreeuwde hij vervolgens al binnen 10 minuten haar naam als het ware van de daken? Dat is niet erg zorgvuldig ten opzichte van Rianne Ee. Wat bezielde Pim Overzier?

14. Pim vertelde tegen o.a. zijn vader en Gerard J. dat hij gescreend leek, omdat de persoon zoveel persoonlijke gegevens van hem wist, zoals het feit dat hij een koopflat bezat, terwijl niet alle flats koopflats zijn. Hoe zou Henk deze persoonlijke informatie kunnen weten?

Waarom zou deze informatie over de koopflat ter sprake zijn gekomen? Het lijkt niets van doen te hebben met een date. We weten dat Pim op de avond van 4 december 2001 een gesprek zou hebben met een financieel deskundige. Die afspraak cancelde hij met een smoesje. In het anonieme e-mail aan de advocaat van Henk na de verdwijning van Pim werd gesproken van chantagepraktijken op homo-ontmoetingsplaatsen. Werd Pim gechanteed?

15. Een van Pims beste vrienden, Ferry van de W. hoorde van Pim dat de persoon hem had gezegd dat de cliënte was geschaad in eerdere relaties. Heel opmerkelijk deze uitspraak. Henk kende Rianne's leven goed en hij weet van haar relaties in haar leven. Hij vertelde dat hij nooit heeft gehoord dat zij in haar vorige relaties geschaad is.

Als het verhaal van Pim al op waarheid berust en betrekking zou hebben op een cliënte van een relatiebureau, dan kan die cliënte niet Rianne Ee zijn geweest.

16. Rianne verklaarde dat zij Pim niet kende en geen contact met hem had. Rianne B. had hem aangewezen op een foto en zij meende hem eens gezien te hebben in het ziekenhuis. Rianne Ee verklaarde dat zij niet toe was aan een eventueel contact met Pim en dat zij hem dat ook zou hebben laten weten als zij een brief of kaart zou hebben ontvangen. Rianne Ee verklaarde nog een interessant aspect. Zij twijfelde over een eventueel aan haar verzonden brief omdat zij dat onlogisch

vond. Zij vernam van Rianne B. dat Pim half november 2001 nog hoopte op een relatie met Jacqueline van W. en daarom vond zij het heel vreemd dat hij dan binnen twee weken een kaart aan haar zou sturen.

17. Er bestaat eveneens onduidelijkheid of er een brief of een kaart zou zijn verstuurd. Tegen getuige Eric ter S. zei Pim dat hij een *brief* zou sturen. Tegen Bart V. dat hij van plan was een *kaartje* te sturen.

18. Zaterdag dronk Pim koffie bij vriend Ferry van de W. Pim vertelde hem tijdens dat bezoek niets over een kaart of brief aan Rianne Ee. Zou het niet logisch zijn geweest als hij toen over de kaart en zijn nieuwsgierigheid naar de reactie zou hebben gesproken? Of was er helemaal geen sprake van een kaart ?

Er zijn dus vele vraagtekens bij de betrouwbaarheid van Pims verhaal. Zijn verhaal komt niet overeen met zijn gedrag. Hij koopt een cadeau terwijl het relatiebureau daarvoor zou zorgen. Hij zou met een limousine worden opgehaald, maar leek met eigen auto te zullen vertrekken omdat zijn auto met het cadeautje erin voor de flat stond en niet erachter. Tegen de één praat hij over het schrijven van een brief en tegen de ander over een kaartje sturen. Hij denkt aan Rianne Ee als datingpartner, terwijl hij tegelijkertijd niet gelooft dat zij bij een relatiebureau staat ingeschreven. Daar komt bij dat een speelgoedbeestje ons niet een passend cadeautje lijkt voor een 35 jarige volwassen vrouw als Rianne.

In dit verband is de opmerking van getuige Everlien S. interessant, die immers schreef dat Pim een brief had geschreven aan *een meisje*. Een vrouw van 35 jaar noem je ten opzichte van een ander geen meisje meer. Niet als jijzelf 36 jaar bent, zoals Pim.

In de anonieme brief van de homo-vriend staat vermeld dat Pim vertelde dat een meisje tegen hem was opgebotst.

"Ik schat dat ik Pim zag een dag of 8 of 10 voor 4 december. Toen was hij heel opgewonden omdat een jonge meid tegen hem opgebotst was. Ze had gezegd ik val op oudere mannen. Ze was grappig vond Pim. Hij zei dat alles veranderen zou als hij een vaste relatie had. Maar hij had toch hetzelfde probleem als ik. Hij dacht ook dat zijn gevoel over zou gaan als hij een vaste relatie had. Niemand mocht van mij weten ervan en dat was bij hem ook zo."

(voor de hele brief zie "Het rijk van de bok" van Jacob Vis, p. 254/255)

Dat 'meisje' komt overeen met de verklaring van Everlien S.

Was er wel een brief of kaart en werd die wel verzonden?

Voor zijn vermissing op 4 december 2001 heeft Pim Overzier volgens een aantal personen gesproken over een brief of een kaart aan Rianne Ee.

Wie verklaarden er over de brief of kaart en de verzending ervan

- Rianne **B.** (collega van Pim) verklaarde dat Pim een brief zou hebben gepost aan Rianne Ee en die voor de buslichting van donderdag 29-11-01 zou hebben gepost.
- Een tweede getuige Eric ter S., verklaarde dat Overzier een brief zou schrijven, maar hij geeft geen informatie over de verzending.
- Een derde getuige, Ferry Van de W., die zichzelf de beste vriend van Pim noemde, verklaarde dat hij hem op zaterdag 1 december 2001 nog had gesproken en dat hij niets had gezegd over een brief aan Rianne Ee. Op maandag 3 december 2001 heeft Pim hem wel over de brief verteld maar niets over de datum van verzending.
- De vader van Overzier verklaarde dat zijn zoon een kaartje op de bus had gedaan, maar niets over het tijdstip van verzenden.
- Getuige Gerard J. verklaarde dat Pim op donderdag een kaartje had verzonden. Gerard J. heeft niet verklaard of dat voor of na de buslichting is geweest.
- Getuige Everlien S. (de vrouw van Gerard J.!!) schreef in een brief aan bekenden dat Pim op vrijdag een kaartje naar een meisje had gestuurd. Niet op donderdag, zoals haar man zei.
- Getuige Bart V. heeft op donderdagavond met Pim gesproken en zei dat die hem op die avond had gezegd dat "hij van plan was om naar Rianne een kaartje te sturen, maar dat nog niet had gedaan". Bart V. tenniste tot 00.30 uur met Pim en derhalve kon hij als enige 'uit eigen waarneming' beoordelen dat er op donderdag geen kaartje was verstuurd. **Een kaart die om half één 's nachts nog niet werd verzonden kan niet diezelfde dag zijn aangekomen.**

Alleen Rianne **B.** verklaarde dus over een kaartje dat op donderdag voor de laatste buslichting werd verzonden. Wij vragen ons af of Rianne **B.** als getuige betrouwbaar is geweest omdat zij degene was die bezig was Rianne Ee te koppelen aan Pim en over Henk suggestieve verklaringen aflegde. Ze zei bijvoorbeeld: "Het is me opgevallen dat Henk zijn auto niet meer bij zijn huis zet." m.a.w. 'Wat voert die man in zijn schild?' Hoe kon zij dat weten van die auto? Ze woonde een paar straten bij hem vandaan. Waarom was zij zo bezig om Henk in de gaten te houden?

De willekeurige en bedenkelijke keuze van de rechter

De verklaringen van Bart V. en Everlien S. maken duidelijk dat er op vrijdag 30 november 2001 geen kaart of brief door Henk kan zijn aangetroffen. Op zaterdag heeft Rianne Ee zelf de post gepakt.

Toch legde de rechter de meest degelijke verklaring van Bart V. naast zich neer, inclusief alle andere verklaringen en koos voor de verklaring van getuige Rianne **B.** Deed hij dat omdat alleen haar verklaring een puzzelstukje opleverde voor de bewezenverklaring van de moord op Pim door Henk?

De verklaring van Rianne B. en de ongerijmde euforie van Overzier

Volgens Rianne **B.** belde Pim haar op maandagmorgen 3 december 2001 op vanaf zijn werk. Op die maandagmorgen was Pim, volgens Rianne **B.**, uitzonderlijk euforisch, toen hij tegen haar vertelde dat hij Rianne Ee een kaartje had gestuurd op donderdag voor de buslichting en dat hij zich veel voorstelde van een eventuele ontmoeting met Rianne Ee en daar helemaal vol van was.

Je zou verwachten dat Rianne **B.** als koppelaarster op de hoogte zou zijn van een eventuele brief die Pim van plan was aan Rianne Ee te schrijven. Rianne **B.** wist echter niets van zo'n brief. Dat is vreemd voor iemand die de rol van koppelaarster vervulde.

Rianne Ee ging die zaterdag 1 december 2001 aan het einde van de middag op bezoek bij Rianne **B.** Als er een brief van Pim was geweest dan had zij dat zeker (ze waren op dat moment nog goede vriendinnen) tegen Rianne **B.** verteld. Rianne Ee verklaarde later dat een eventuele brief van Pim op die zaterdag niet ter sprake is geweest.

Dat betekent dat toen Pim op maandagmorgen Rianne **B.** belde, zij hem op dat moment geen argument kon verschaffen dat Rianne Ee open zou staan voor een afspraak met hem.

De ongerijmde euforie van Pim

Deze euforie van Pim op maandagmorgen is onbegrijpelijk en ongerijmd omdat hij eerst op maandagavond dat telefoontje kreeg waarin iemand hem (volgens zijn zeggen) een 'date' aanbood. Hoe kon Pim op maandagmorgen al helemaal vol zijn van een ontmoeting met Rianne Ee en al min of meer weten dat hij een afspraak met haar zou hebben, terwijl hij eerst 's avonds dat telefoontje kreeg over een date, waaraan hij zelf de naam Rianne Ee koppelde? Dat klopt niet. De naam van Rianne Ee werd nota bene niet eens bevestigd door de beller. Waar was Pims euforie op gebaseerd? Of heeft Rianne **B.** maar wat verzonnen?

Hoe dan ook, Pim beschikte op die maandagmorgen 3-12-2001 over geen enkele aanwijzing dat hij een date met Rianne Ee zou hebben. Toch verbond Pim haar naam aan het telefoontje op maandagavond, met alle gevolgen voor Henk, want ondanks dat het verhaal van Pim aantoonbaar onjuist, tegenstrijdig en ongerijmd was, werd het blindelings door politie, OM en rechters voor waar aangenomen.

Vervolgens nam de rechter aan dat Henk de brief had gezien en de beller moest zijn naar Pim.

Alleen zag de rechter over het hoofd dat we dankzij de verklaring van William C. weten dat dit telefoontje door een Marokkaans type man werd gevoerd van 35 jaar. Niét door Henk dus!

Op 14 juli 2004 kwam een email binnen bij Henks advocaat van Voorthuizen, waarin ook sprake is van een Marokkaanse man. Deze email werpt een heel nieuw licht op de gebeurtenissen rond Pim Overzier op 4 december 2001:

Van: annaklaassen123@hotmail.com

Verzonden: woensdag 14 juli 2004 13.07

Aan: aartvanvoorthuizen@planet.nl

Onderwerp: betreft: Strafzaak Henk H./Pim Overzier

N.a.v. opsporing verzocht in voorjaar 2002 politie geïnformeerd over dood Pim Overzier. Vorige week op t.v.: justitie gaat nog uit van moord. IS ONJUIST!!! Overzier mij bekend van gezicht niet naam. Paar keer contact op homoparkeerplaatsen. Reed in klein rood sportautootje: een Mazda 323F. Stond bekend als voyeur, betaalde ook voor diensten. Was soms samen met vriend: 30/35, half lang blond haar, slank. Zag hem op Bruggelen/Uchelen, Busloo, Postbank, alla. Overzier en blonde man betrokken bij ruzie. Marokkaanse man maakte foto's. Ze werden geholpen door potige man. Die leek sprekend op de man die op de Postbank dood is gevonden (zag foto op t.v.) Marokkaanse man heeft hem bedreigd en proberen te chanteren. Zelf gehoord. Er zijn meer slachtoffers.

4-12-2001: Ik was op parkeerplaats onder Apeldoorn, ongeveer 18.00-18.30 uur. Zag zilvergrijze Golf (oud type). Hieruit stappen lange man en blonde man, ik herken beide. Het was de man van de rode Mazda. Hij deed een paar passen en kromp in elkaar, steunde op blonde man en viel neer. De blonde in paniek. Uit zwarte Volvo stapt grote man die gaat reanimeren. Meer mannen assisteren. Een man doet mond-op-mondbeademing. Zinloos, hij was dood, hoorde ik riep iemand. Man belde, 10 minuten later kwam bestelauto. Inzittenden stapten allemaal in andere personenauto. Man die belde nam bestelbus over. Ik bleef op afstand, wilde niet gezien worden. Kon alles goed zien door koplampen auto's en grote vrachtauto. Overzier werd achter in de bestelauto gelegd.

Hij overleed op de parkeerplaats, niet in de polder, levend begraven kan niet. Het was duidelijk: mensen in Apeldoorn hielpen. Henk H. kan alleen helpen begraven.

Vermoeden: niemand durft officieel te melden wegens overlijden op homoparkeerplaats. Daarom mogelijk begraven. Mannen willen anoniem blijven. Polder alleen bekend bij insiders.

Vrachtwagenchauffeurs kunnen wat gezien hebben, zij hebben vast niet met een andere karakter parkeerplaats te maken.

Ik weet: Marokkaanse man (ook prostit) was ook op de parkeerplaats en heeft ook veel gezien. Hij kent andere Marokkaanse man (van foto's). Hij heeft anonieme misdaadlijn gebeld.

Tot zover de email. Is er verband tussen de Marokaansachtige man uit de telefooncel en die uit de anonieme brief? Zou het telefoongesprek met Pim Overzier op maandag 3 december 2001 over een chantagepoging gegaan kunnen zijn en niet over een blind-date?

De aannames van het OM en de rechters dat er een brief of kaartje van Pim aan Rianne Ee is geweest is op drijfzand gebaseerd. De analyse van het verhaal van Pim maakt duidelijk dat zijn verhaal niet door verifieerbare feiten wordt ondersteund en niet klopt.

Wat bezielde Pim Overzier om Rianne Ee ten tonele te voeren in een ongerijmd en tegenstrijdig verhaal, mede gelet op het feit dat er al minimaal **18 vraagtekens** zijn te plaatsen bij zijn verhaal en dat Pim tegen diverse getuigen geen eenduidig verhaal vertelde over de verzending van een brief of kaart? Een interessante vraag.

Wie was pim overzier?

Het is opvallend dat de recherche weinig aandacht heeft besteed aan de mens Pim Overzier. Er is geen slachtofferprofiel opgemaakt.

Pim was een alleenstaande man, die tweemaal per week sportte, tennis en squash. Uit getuigenverklaringen weten we dat hij eenmaal per een à twee weken een gokje ging wagen bij een goktent in Apeldoorn, Number One.

Pim bezocht af en toe zijn vrienden, ging een enkele keer met hen uit, bezocht zijn ouders, werkte, maar verder weten we eigenlijk heel weinig van hem. Hij was trots op zijn sportautootje en hij had plannen om een nieuwe auto te kopen. Pim wordt geschetst als een vriendelijke, wat naïeve man, zonder veel ambities, iemand die van gezelligheid hield en iemand die door iedereen aardig werd gevonden.

Iedereen in zijn omgeving die werd gehoord, wist maar een stukje over hem te vertellen, maar alle getuigen samen geven een vollediger beeld. Dat beeld is een ander beeld dan de officier van justitie gaf. Die presenteerde Pim als een gouden gozer zonder problemen.

Uit een analyse van alle getuigenverklaringen maken wij echter op dat Pim met stevige levensproblemen te kampen had. Laten we eens op een rijtje zetten welk beeld er uit alle getuigenverklaringen over Pim zichtbaar wordt.

Het gokje bij Number One

Volgens een medewerkster en een bedrijfsleider kwam Pim hier wekelijks en altijd met dezelfde man. Vriend Ferry van de W. ging een enkele keer mee en hij zei dat Pim vaker alleen ging. Dat bleek dus niet juist. Pim kwam altijd met dezelfde man. Dan zou je mogen verwachten dat de politie zou uitzoeken met wie Pim daar altijd kwam. Maar er vond geen onderzoek naar deze man plaats, we hebben geen signalement van hem. De politie heeft het niet gevraagd. En zo weten we niet met wie Pim daar wekelijks kwam gokken. Die man had een aanknopingspunt kunnen zijn om meer inzicht te krijgen in het leven van Pim Overzier.

Psychische, sociale en werkproblemen van Pim Overzier

Jacob Vis heeft in zijn boek *“Het rijk van de bok”* aandacht besteedt aan de psychische, sociale en werkproblemen van Pim Overzier. Vis wijst op de verklaring van Rianne Ee die zei dat de man van Rianne B., Gert B., twijfels uitte met betrekking tot het gedrag van Overzier. Gert B. vertelde dat Pim een week voor zijn vermissing op onverklaarbaar emotionele wijze afscheid van hem genomen had toen hij naar een andere baan vertrok.

De vrouw van collega Eric ter S. vroeg zich af of Pim iets in scène kon hebben gezet en of er misschien sprake was van een misdrijf. Waarom vroeg zij zich dit af?

Collega Rijma R. sloot niet uit dat Overzier de hand aan zichzelf zou hebben geslagen, nadat bijvoorbeeld een afspraakje met een vrouw mislukt zou zijn. Zij verklaarde dat Pim zich ziek meldde als een relatiepoging met een vrouw weer op niets uit was gelopen. Zij wees er op dat zij Pim onlangs zeer gestrest aantrof op zijn werk en dat Pim haar vertelde dat hij thuis tot diep in de

nacht achter zijn computer zat om zijn werk te doen. Rijma R. verklaarde dat hij een slechte relatie had met zijn cheffin Lisette L. en zijn hoogste chef Jac.V.

De maatschappelijk werkster van het ziekenhuis, Patricia W, verklaarde dat Pim tegen problemen op zijn werk aanliep waardoor hij sterk geïrriteerd raakte. Bij de huiszoeking in de woning van Pim werd een rapport van deze maatschappelijk werkster aangetroffen waarvan de eerste zin luidde: *‘Privéproblemen beïnvloeden het werk’*. Dit rapport werd niet in het dossier opgenomen. Het rapport moet ergens bij de politie zijn. Waarom werd het rapport achtergehouden?

Tennisleraar Joost van de M. noemde Pim een zorgenkindje en als een man die altijd van die kleine probleempjes had. Als er wat gebeurde dan betrof dat altijd Pim. Volgens hem was Pim erg door zijn ouders beschermd.

Er waren meerdere getuigen die verklaarden dat Pim al lange tijd niet goed in zijn vel stak. Het is opmerkelijk dat de politie alle verklaringen die wat kritische opmerkingen bevatten over Pim, in een map van onbelangrijke getuigenverklaringen stopte, terwijl juist die verklaringen wat meer over de achtergronden van Pim vertelden. De verklaringen van Karin P., Rijma R., Peter M. en Joost van de M. laten zien dat Overzier niet zo'n gelukkig mens was en iemand met veel emotionele problemen. Doordat het OM deze getuigenverklaringen onder de rubriek niet-belangrijke getuigen plaatste zijn ze waarschijnlijk nooit door de rechter ingezien.

De relatieproblemen van Pim Overzier

Pim had al veel blauwtjes gelopen. Uit de getuigenverklaringen blijkt dat hij voor zover bekend slechts eenmaal het bed deelde met een vrouw, zijn buurvrouw, getuige Karin P.

Tot een relatie met een vrouw is het nooit gekomen. Bij iedere vrouw met wie hij contact zocht liep hij een blauwtje en enkele keren was hij daarna zo overstuur dat hij in de ziektewet belandde.

Jacqueline van W. verklaarde dat Pim een relatie met haar wilde. Ze liet hem merken dat ze dat niet wilde. Volgens zijn vriend Bart V. begreep Pim niets van de afwijzing door Jacqueline. **“Hij is daardoor ook ziek thuis geweest. Ik denk wel een week”**, verklaarden diverse getuigen.

Buurvrouw Karin verklaarde: **“Pim had wel pech met relaties. Ik kreeg de indruk dat iedereen hem wel aardig vond, tot op zekere hoogte en niet verder. Ik heb eens gevraagd hoe het kwam dat hij op 37 jarige leeftijd nog geen relatie had gehad. Hij zei dat hij misschien te kieskeurig was. Ik zei dat hij iemand ook een kans kon geven. Ik vond Pim daar best wel star in”**. Ook Karin zei dat hij zich ziek meldde nadat zij hem afwees.

Het zijn maar enkele voorbeelden van al die keren dat Pim zijn neus stootte. Die mislukte pogingen vraten aan hem. De vraag is of het wel voor de hand ligt dat hij zelf al een brief zou hebben geschreven aan Rianne Ee vooruitlopend op de koppelingspogingen van collega Rianne **B**. Daarmee liep hij toch een risico om weer een blauwtje te lopen.

Het medische verhaal van Pim Overzier

Aangezien het medisch dossier door dr. Visser niet werd ingezien en de huisarts een weinig

zeggende verklaring aflegde, namelijk dat “bij zijn weten patiënt geen ziekelijke afwijking van betekenis had tengevolge waarvan hij zou kunnen overlijden”, moeten we het hebben van de verklaringen van getuigen.

Uit de verklaringen van zijn zus Petra en tennisleraar Van de M. blijkt dat zich in de medische voorgeschiedenis van Pim een ernstige gebeurtenis heeft voorgedaan, waarover de huisarts heeft gezwegen. Enkele jaren voor zijn overlijden kreeg Overzier tijdens de eerste dagen van zijn vakantie in Tunesië een wegraking waarna hij op de grond viel. Hij werd naar het ziekenhuis vervoerd en daar zou een schedelbasisfractuur en een schedelbreuk zijn vastgesteld. Op medisch advies mocht hij niet naar huis vliegen en werd hij per boot en trein naar Nederland vervoerd. Volgens de zus consulteerde hij in Apeldoorn een neuroloog, dr. Koelemay. Die kon geen medische verklaring vinden voor de uitval van bewustzijn. De zus was het opgevallen dat haar broer sindsdien vergeetachtiger was geworden en zij zei dat hij zelf constateerde dat hij minder dingen tegelijk kon doen.

Sectie toonde aan: geen schedelbreuk. Maar wat dan wel?

Blijkens het proces-verbaal van het gerechtshof heeft dr. Visser verklaard dat hij schade aan de schedel en hersenletsel met overlijden tot gevolg kon uitsluiten. De schedel was gaaf en er moet een minimum aan letsel zijn om als gevolg hieraan te overlijden. Dr. Visser verklaarde nadrukkelijk dat er geen aanwijzingen zijn dat er sprake is geweest van geweldsinwerking.

Aangezien vroegere fracturen altijd zichtbaar blijven betekent de constatering van dr. Visser dat er een andere oorzaak moet zijn geweest voor deze onverklaarbare bewusteloosheid.

Dat zou betekenen dat in het ziekenhuis in Tunesië de diagnose schedelbasisfractuur en schedelbreuk veronderstellenderwijs heeft plaatsgevonden, want anders had dr. Visser sporen van deze fractuur moeten aantreffen.

Stressvolle omstandigheden in Tunesië

Uit een aantal getuigenverklaringen blijkt dat het op vakantie gaan voor Pim kennelijk spanningen voor hem meebracht. De zus vertelde over 1994 dat hij de gehele vakantie ziek was. In 1995 raakte hij reeds op de tweede dag in die bewusteloze toestand. Ook in 2001 herinnerde zij zich dat haar broer een paar dagen tijdens de vakantie ziek was.

Getuige Mary W. hoorde van Pim zelf dat hij niet meer op vakantie ging: “Je kent me toch, ik ga niet meer.” “Ik wist dat Pim altijd pech had met de vakantie”, aldus Mary W.

Ook collega Peter M. liet zich op soortgelijke wijze uit. “Pim durfde sinds de bewusteloosheid in Tunesië niet meer te vliegen”.

Zou het kunnen dat de bewusteloosheid in Tunesië het gevolg is geweest van een combinatie van omstandigheden: het sporten onder een hoge temperatuur en het feit dat ‘het op vakantie gaan’ voor Pim kennelijk veel spanningen met zich meebracht? Nu we weten dat onderzoek door dr. Van Langen van het AMC een genetische hartafwijking aan het licht bracht, waaraan iemand onder stressvolle omstandigheden zelfs kan overlijden, zou de werkelijke oorzaak van deze bewusteloosheid een gevolg kunnen zijn van deze genetische afwijking en de hierboven genoemde spanningen. Dat is hetgeen op dit moment valt op te maken uit de stand van zaken van het onderzoek van dr. Van Langen.

Dr. Visser: “De huisarts weigerde inzage in het medisch dossier”

Gewoonlijk zou de huisarts van de medische problemen in Tunesië op de hoogte horen te zijn en het is dan ook de vraag waarom de huisarts van deze ingrijpende gebeurtenis in de medische historie van Pim geen melding heeft gemaakt.

Er vanuit gaande dat getuigen een betrouwbare weergave hebben gedaan van de gebeurtenis, is er sprake van een relevant medisch probleem dat mogelijk in relatie kan staan tot de aanwijzingen voor een acuut hartfalen die dr. Van de Molengraft van het Rijnstate Ziekenhuis te Arnhem signaleerde. Het lijkt ons evident dat de bewusteloosheid in Tunesië een gezondheidsaspect betreft dat bekend had moeten zijn bij dr. Visser van het NFI en door de huisarts bij hem had moeten worden gemeld, tenzij de huisarts er niet van heeft geweten.

Professor van Koppen schrijft hierover in *De Slapende Rechter*, p. 67 en 68:

“Als Pim een kernegezonde man was, dan zag hij zijn huisarts nooit en stelt ‘het weten’ van de huisarts niets voor; ‘het weten’ van de huisarts stelt alleen iets voor als hij Pim met enige regelmaat grondig onderzocht. Maar in dat laatste geval is er alle reden om aan te nemen dat Pim wel een ziekelijke natuur had. Wat kwam hij anders bij zijn huisarts doen? Deze mogelijkheden gecombineerd maken de mededeling van de huisarts tot een lege huls of een intern tegenstrijdige: de lezer mag zelf kiezen. Daarom ontbreekt de logica aan de verklaring van dr. Visser.”

Niet vergeten moet worden dat centraal in de argumentatie van dr. Visser de verklaring van de huisarts stond dat er geen ziekelijke afwijking zou zijn. Enkel en alleen dat aspect bood dr. Visser de ruimte om een onnatuurlijke dood voor mogelijk te houden. Wat wist de huisarts wel en wat wist hij niet? Dat weten we nog steeds niet.

Door genoeg te nemen met eerder genoemde verklaring van de huisarts, heeft dr. Visser de rechter niet goed geïnformeerd. Dr. Visser heeft in zijn argumentatie niet meegenomen dat zich eerder in het leven van Pim ernstige gezondheidsproblemen hebben voorgedaan, die een aanwijzing zouden kunnen zijn voor een hartprobleem. Had dr. Visser de rechter wel goed geïnformeerd dan had de rechter een andere zaak voor zich gehad.

Stressvolle omstandigheden vlak voor zijn overlijden

Volgens een aantal getuigen, vertelde Pim hen voor zijn vermissing dat bijzondere verhaal over de ‘date’.

Vriend Ferry van W. noemde het een spannend verhaal, maar Overzier bezwoer dat het waar was. Getuige Everlien S. vroeg hem of hij niet beetgenomen werd. Ze meende dat Pim niet met beide benen op de grond stond.

Maanden later werd zijn lichaam gevonden bij een ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in de Flevopolder. Volgens een anonieme brief werd hij op een dergelijke plek onwel, kreeg hartritmestoornissen en overleed. Hij zou vaker homo-ontmoetingsplaatsen hebben bezocht.

Over de seksualiteit van Overzier

In een e-mail aan advocaat Van Voorthuizen bevestigde de schrijver dat Overzier homo-ontmoetingsplaatsen bezocht. De advocaat vroeg zich ter terechtzitting af of Pim mogelijk homo- of bi-sexueel zou kunnen zijn. Waarom zou hij zich anders op zo’n plek hebben bevonden? Deze

informatie was bij familie en vrienden niet bekend.

In dit verband is het van belang dat getuige Annelies S. (en haar man) op een zondag vòòr 4 december 2001 het opvallende type sportauto (zelfde merk, type en kleur) van Overzier zag staan nabij de plek waar hij werd begraven in de Flevopolder, 60 km van zijn huis.

Jacob Vis schreef in zijn boek dat in de rechtszaal zeer negatief op een mogelijke homo- of bisexualiteit van Pim werd gereageerd door zowel de officier van justitie als door de familie en aanverwanten. Zou dat kunnen verklaren waarom Pim niet voor een eventuele andere geaardheid uitkwam?

Als dat zo is lijkt het ons niet opmerkelijk dat de familie daarvan niet op de hoogte was. De familie was ook niet op de hoogte van zijn gokactiviteiten. Pim heeft dat kennelijk niet voor hen willen weten.

De vraag is hoe goed zij Pim kenden.

Opeenhoping van stress in Pims leven

De conclusie lijkt gerechtvaardigd dat Pim onderhevig was aan een lange periode van hevige stress tengevolge van diverse oorzaken en dat er sprake was van een onverklaarbare uitval van bewustzijn, die niet geweten kan worden aan een schedelbasisfractuur en een schedelbreuk. Dr. Visser trof daarvan geen sporen aan, zodat het voor de hand ligt dat er een andere oorzaak moet zijn geweest voor deze bewusteloze toestand in Tunesië.

Het laat zich raden dat met de spanningen op zijn werk, zijn relatieproblemen, zijn concentratieproblemen, het niet meer op vakantie gaan omdat dit te grote spanningen met zich mee bracht en het mogelijk moeten verbergen van zijn eventuele andere geaardheid, er een opeenstapeling van spanningen in hem ontstond, die met een spannende blind-date afspraak, met wie dan ook, en een bezoek aan een homo-ontmoetingsplek, hem fataal kan zijn geworden. Zeker nu we weten dat er aanwijzingen zijn voor een acuut hartfalen, mogelijk tengevolge van een genetische afwijking, die onder stressvolle omstandigheden kan leiden tot een plotse dood.

De ontmoeting van Henk met Pim Overzier begin november 2001

Henk H. heeft al voor zijn aanhouding tegen zijn vriendin en zijn advocaat verteld dat hij Pim kan hebben ontmoet en dat deze bij die gelegenheid lichaamsmateriaal (DNA) kan hebben achtergelaten, omdat hij wijnflessen uit dozen heeft gehaald, de deur van de auto heeft vastgepakt etc.

Henk was in de woning van zijn vriendin Rianne Ee. Het moet in de eerste week van november 2001 zijn geweest. Toen hij de woning verliet zag hij een man die onderzoekend naar de woning keek en Henk sprak hem aan. De man vertelde dat hij een vroegere vriend of collega van Rianne Ee was en vroeg of zij hier woonde. Henk stelde zich voor en de man zei naar Henks herinnering dat hij Ron heette. Henk liep al pratend naar zijn auto en de man volgde hem. De man keek verwonderd naar de grote hoeveelheid wijn in de Volvo van Henk en die legde hem uit dat hij hobby-wijnhandelaar was en voor Rianne Ee een gemengd doosje wijn zou samenstellen. De man toonde zich geïnteresseerd en vroeg of hij wat flessen mocht bekijken. De man vroeg of Henk de vader van Rianne was. Toen Henk zei dat hij haar beste vriend was, keek de man verbaasd en zei dat hij dan niet zo goed geïnformeerd was. Kennelijk had hij geen vriend bij Rianne Ee gedacht. Die ontmoeting van Henk met Pim in november 2001 geeft voor dat DNA-vlekje een plausible verklaring (zie punt 10 hieronder). Henk heeft over deze ontmoeting met mogelijk Pim Overzier nooit geheimzinnig gedaan.

Doordat de rechter weigerde om zijn verklaring over de ontmoeting met Pim te accepteren kreeg het DNA-vlekje de status van bewijs, ondanks het ontbreken van letsels.

Het vlekje, indien inderdaad van Overzier, legt een relatie tussen de Volvo van Henk en Pim Overzier, hetgeen Henk zelf al aangaf.

Welke factoren ondersteunen dat Henk Pim Overzier ontmoette?

In de verhoren heeft Henk over de ontmoeting met deze 'Ron' verteld en dat deze man Pim Overzier kan zijn geweest. Waarom zei de man een andere naam? Of heeft Henk de naam verkeerd verstaan of onthouden? De politie liet Henk een foto zien van Pim. Henk durfde niet met zekerheid te zeggen dat Pim de man was die hij had ontmoet, omdat hij bang was dat het tegen hem zou worden gebruikt. Hij liet dat daarom in het midden. Toch gaf Henk in de verhoren een beschrijving van de man die overeen kwam met Pim Overzier. Henk schatte de lengte goed, zijn postuur, de nonchalante kleding, de scheve mond (die ook op de foto te zien is, de leeftijd: tegen de 40 (Pim was 37).

Na gesprekken met een hypno-therapeute wist Henk zeker dat hij Pim Overzier ontmoet had, ook al zei hij of verstond Henk een andere naam.

De volgende aspecten maken duidelijk dat de man inderdaad Pim Overzier moet zijn geweest:

1. Het belangrijkste aspect lijkt ons dat het lichaam van Overzier zonder sporen van geweld werd gevonden. Laten we niet vergeten dat het lichaam slechts in gevorderde staat van ontbinding verkeerde en dat dr. Visser ieder aspect van het lichaam minutieus heeft beschreven en geen spoor van geweld aantroef. De staat van het lichaam rechtvaardigt geen bloedverlies op 4 december 2001. Het DNA-vlekje moet een gevolg zijn van een vroegere ontmoeting.

2. Het DNA-vlekje hoeft geen bloed te zijn geweest, schreef dr. Visser in zijn brief aan de officier van justitie. Het kan ook ander lichaamsvocht, bloederig slijm e.d. zijn geweest. Dus ook spuug of iets dergelijks. Daar komt bij dat het meer om een veegje met de punt van een vinger lijkt te gaan en niet zo zeer een spatje. Het is zo'n gering plekje dat het zou kunnen zijn ontstaan zonder dat er sprake is geweest van een opvallende verwonding of gebeurtenis. De ontmoeting bij de woning van Rianne Ee bood de gelegenheid om DNA-materiaal achter te laten.

3. De man (PIM?) had belangstelling voor de hoeveelheid wijn in zijn auto. Niet opmerkelijk. Als hobby-wijnhandelaar had bijna iedereen interesse in de wijnflessen in Henks auto. Het zou opmerkelijker zijn geweest als hem de hoeveelheid wijn in de auto niet was opgevallen. Een kleine verwonding bij het uit de doos halen van wijnflessen overkwam Henk dikwijls en ook zijn collega wijnhandelaar De Vries, die daarover nog een briefje schreef aan Henks advocaat. Een plausibele verklaring voor het DNA vlekje zou dus een sneetje in de vinger kunnen zijn. Henk herinnert zich dat de man op een gegeven moment zijn vinger in zijn mond stak en een zakdoek uit zijn zak haalde en tegen zijn vinger aanhield.

4. Nergens in het sectierapport wordt melding gemaakt van geronnen bloedsporen op het lichaam. Dat zou het geval moeten zijn indien er sprake is geweest van een minuscule verwonding aan het lichaam, bijvoorbeeld een bloedneus. Dr. Visser heeft niets over een dergelijke verwonding vermeld en niets over bloedsporen die zich op het lichaam zouden hebben bevonden. Bovendien kan één bloedspatje niet tot Pims dood hebben geleid.

5. Rianne verklaarde dat Henk inderdaad haar in die periode een gemengd doosje wijnen had gegeven.

6. Dat de man inderdaad Pim Overzier is geweest, wordt aannemelijker als men bedenkt dat het wel erg toevallig zou zijn indien in één en dezelfde periode twee mannen met eenzelfde profiel bij Rianne voor de deur zouden hebben gestaan.

7. Een relevant aspect lijkt ons het tijdstip waarop Henk de man bij de woning ontmoette, eind van de middag. Dit komt overeen met het tijdstip waarop Overzier zijn werk verliet om naar huis te gaan. Het ziekenhuis staat op 3 km afstand van haar woning en het was voor hem nauwelijks omrijden op zijn route naar Apeldoorn.

8. Er valt nog een parallel te trekken met het gedrag van Pim Overzier inzake zijn collega Jacqueline van W. Pim had een oogje op haar en reed alvorens vanaf zijn huis in Apeldoorn naar het ziekenhuis in Ede te gaan helemaal naar IJsselstein (vv 100km) om de daar woonachtige Jacqueline te polsen of ze een relatie met hem wilde hebben. Die drie kilometer om naar Rianne Ee te rijden moet voor Pim dus geen probleem zijn geweest.

9. Dat hij Henk aantrof is geenszins een toevalligheid. Henk kwam enkele keren per week in de woning van Rianne. Zijn fax stond nog in haar woning.

10. Henk heeft toentertijd verklaard dat de man (Overzier) bij het linkerachterportier van de auto heeft gestaan en op die plek de flessen uit de dozen haalde om naar het etiket te kijken. Het DNA vlekje, niet groter dan een punaisekop, zit bovenop de linkerarmsteun en kan door Pim Overzier staande naast de auto op die armsteun van het openstaande portier terecht zijn gekomen, waarmee plausibel wordt dat het spatje bij die gelegenheid op de armsteun is beland. Hij hoeft daarvoor niet in de auto te hebben gezeten.

11. Omdat getuige Rianne B. Overzier op Rianne Ee geweest had, ligt het voor de hand dat Overzier eens langs haar woning reed, al was het maar om te kijken waar en hoe zij woonde. Het lijkt ons een normale activiteit. Vergeet ook niet dat in Overziers woning twee briefjes werden gevonden met Rianne's adres: één met postcode en één zonder postcode. De postcode vroeg hij op 28 november 2001 aan getuige Eric ter S.

Henks verklaring over de ontmoeting met vermoedelijk Overzier kwam justitie niet uit, maar alle aspecten samen maken het ons inziens plausibel dat hij een ontmoeting had met Overzier en dat het DNA-materiaal van die ontmoeting afkomstig is, waarbij het van belang is dat hij over die ontmoeting heeft verteld tegen Rianne en de advocaat vóóordat hij werd aangehouden.

De waarde van het DNA-vlekje in de auto van Henk H.

Het DNA-vlekje in de auto van Henk zat op de armsteun van het linkerarmportier. Een klein vlekje (niet groter dan een punaisekop) dat overeenkwam met het DNA van Pim Overzier. Pim hoeft daarvoor niet in de auto te zijn geweest. Hoe kwam dat daar als Pim een ongeschonden lichaam had? En wat bewijst dat met betrekking tot een moord?

1. Henk H. heeft al voor zijn detentie verteld dat hij Pim Overzier kan hebben ontmoet bij de woning van zijn vriendin in november 2001 en DNA-materiaal hebben achtergelaten.

2. Omdat het zo'n klein vlekje was kan het heel goed zonder een duidelijke verwonding zijn ontstaan. Het kan al het gevolg zijn van bloedend tandvlees, speeksel of een klein krasje aan zijn vinger als gevolg van het uit de doos halen van wijnflessen. Je haalt daarbij gemakkelijk de huid open aan de nietjes in de dozen of randen van het karton.

3. Volgens de brief van patholoog-anatoom dr. Visser dd. 18 november 2002 kan het DNA-vlekje bloed zijn geweest, maar ook bloederig slijm of vocht. Het hoeft niet persé uit een wond afkomstig te zijn geweest, aldus dr. Visser. Dat betekent dat het ook speeksel kan zijn geweest, misschien wel vermengd met bloedend tandvlees. Gelet op het kleine vlekje kan dat tot de mogelijkheden behoren.

4. Het DNA-vlekje kwam overeen met het speeksel in de tandenborstel van Pim Overzier. Dat was voor het OM en rechters het bewijs van betrokkenheid van Henk. Opmerkelijk was dat geen overeenkomst was tussen de haren in de haarborstel van Pim Overzier en het bloedvlekje.

5. Was het DNA-vlekje wel van Pim Overzier?

Dat is zeker een relevante vraag, omdat het NFI in hun brief van 12 juni 2007 stelde dat een tandenborstel geen betrouwbaar materiaal bevat omdat een tandenborstel ook door anderen kan zijn gebruikt en mengprofielen kan bevatten. Deze informatie is nooit eerder door het NFI ter sprake gebracht.

Waarom nu pas: **6 jaar na de aanhouding van Henk? Het DNA-vlekje is derhalve als bewijs niet zo betrouwbaar als werd gesteld. Toch was het DNA-vlekje het grote bewijs in de zaak Overzier.**

Daar komt nog bij dat de haren van de haarborstel van Pim niet matchten met het DNA-vlekje in de auto. Hoe kan dat nou? De tandenborstel, wat geen betrouwbaar monster is, zou wel matchen, maar de haarborstel vol haren van Pim matcht niet? Wat is er fout gegaan bij het NFI?

6. Het onderzoek van de tandenborstel

6a. Het NFI te Rijswijk dat het DNA-onderzoek verrichtte, gaf in de brief van 12 juni 2007 toe dat het vlekje in de auto een sporennummer had gekregen en dat ook de tandenborstel een sporennummer had gekregen. Hoe kan het NFI dan nog onderscheid maken tussen het vlekje in de auto en de tandenborstel?

6b. Het NFI legt in haar brief van 12 juni 2007 uit dat een tandenborstel niet als referentie-materiaal wordt beschouwd.

Daar zou het bij het NFI fout kunnen zijn gegaan. De tandenborstel wordt niet beschouwd als referentiemonster, maar is wel als zodanig onderzocht, zonder dat er een registratie als monster plaats vond.

6c. Dat er risico's aan die onduidelijke wijze van registreren van een tandenborstel zitten, maakt het NFI in deze brief zelf duidelijk:

“In situaties zoals met een tandenborstel is het dus altijd oppassen geblazen. Want ook als een tandenborstel niet als referentiemateriaal wordt beschouwd, is er een kans op een verkeerde conclusie. Stel dat contaminatie op treedt met een referentiemonster bot van een ongeïdentificeerd slachtoffer, dan zou hieruit onterecht de conclusie getrokken kunnen worden dat dit slachtoffer geïdentificeerd wordt als de vermiste van wie de tandenborstel afkomstig is”.

6d. Het NFI heeft inmiddels maatregelen getroffen om die risico's tengevolge van een onduidelijke registratie in te dammen. Dat blijkt uit de volgende opmerking in hun brief:

“In Promis (= het NFI Proces Management Informatie Systeem) wordt tegenwoordig aangegeven of een monster een spoor of een referentiemonster is, dit is dus onafhankelijk van het gebruikte zegel”, waarmee het NFI impliciet erkende dat de wijze van registreren voorheen niet zo betrouwbaar was.

Samengevat: Deze gang van zaken rond de registratie van de tandenborstel en de problemen die verbonden zitten aan de tandenborstel als referentiemonster, maken duidelijk dat er redenen genoeg zijn om te twijfelen aan de waarde van de match van het spoor in de Volvo met de tandenborstel van Pim Overzier, waarbij het zeker van gewicht zou moeten zijn, dat er geen match was tussen de haren in de haarborstel en het bloedvlekje. Het is dus maar de vraag of het vlekje in de Volvo wel van Pim is.

7. Bij de sectie door de patholoog-anatoom Dr. Visser kon deze geen verklaring vinden voor dat vlekje DNA-materiaal in de auto van Henk H. Zowel uit inwendig onderzoek als uit uitwendig

onderzoek bleek dat ieder lichaamsdeel ongeschonden was. Er was niets dat wees op het gebruik van geweld. Er waren geen bloedsuitstortingen. De schedel was gaaf en er waren geen sporen van een breuk of van hersenletsel. Er waren geen sporen van verstikking, verwurging en van vergiftiging of drogering. Er zaten geen sporen van aarde of zand in de luchtwegen, zodat er geen sprake was van levend begraven. Het DNA-vlekje kan dus niet het gevolg zijn van gebruik van geweld op de dag van zijn /overlijden en moet wel op een eerder tijdstip in de auto zijn achtergebleven. Het vlekje kan niet èn van 4 december èn van Pim zijn. Dus het kan niet ontstaan zijn bij zijn overlijden.

8. Als er sprake was geweest van bijvoorbeeld een bloedneus, dan was dat zichtbaar geweest aan geronnen bloedsporen op het lichaam en de kleding toen Pim gevonden werd. Het NFI heeft geen melding gemaakt van de aanwezigheid van dat soort sporen. Dat maakt des te meer duidelijk dat het DNA-vlekje niet het gevolg is van geweldgebruik die een bloedneus ten gevolge had of welke andere verwonding dan ook ten opzichte van Pim Overzier op de dag van zijn overlijden. Het OM ging er vanuit dat Pim Overzier die dag werd begraven.

Ondanks al deze kritische punten is het DNA-vlekje toch als bewijs gebruikt.

William C. zag de man die naar Pim belde – Dat was niet Henk

Het Hof concludeerde dat Henk H. degene was die op maandagavond 3 december 2001 van 19.44 t/m 20.03 uur met Overzier belde. Hun argument was dat Henk op 6 km van de telefooncel woonde en dat zijn Volvogarage op een paar honderd meter afstand lag. Het zou dus kunnen dat hij van die telefooncel gebruik heeft gemaakt. 'Zou kunnen', maar wat bewijst dat over Henk als mogelijke beller? De vraag blijft wie er in werkelijkheid belde.

Getuige William C. heeft hierover het volgende verklaard. De gesprekken hebben in het Engels plaatsgevonden en zijn in het Nederlands genoteerd.

2 april 2002, 14.50 uur. William C. vertelt dat hij altijd op maandagavond tussen 19 en 20 uur naar zijn ex-vrouw en kinderen in Schotland belt. Dan zegt hij: "Eenmaal in de maand december heb ik 15 minuten moeten wachten omdat iemand aan het bellen was. En de man gaf aan dat hij familie aan het bellen was. De juiste datum van het voorval kan ik mij niet meer herinneren, mogelijk dat ik de datum kan herleiden uit mijn agenda. Ik kan de man als volgt beschrijven. Een man tussen de 35 en 40 jaar, lengte 1.70 meter, kort donker haar, normaal postuur, donkere kleding, donkere jeans, geen bril, mogelijk stoppelbaard, donkerbruine huidskleur. Volgens mij is het mogelijk een Marokkaan."

4 april 11.20 uur: "Ik herken geen van de mensen op de door u getoonde foto's."

4 april 11.48 uur: "Specifiek met betrekking tot 3 december 2001 heb ik in mijn agenda geschreven dat ik omstreeks 20.03 uur geprobeerd heb naar mijn ex-vrouw en mijn kinderen te bellen. Ik weet me te herinneren dat ik geen contact heb gekregen en dat ik later nog eens heb geprobeerd te bellen."

Deze verklaring lijkt, tezamen met de verklaring van 2 april, tot de conclusie te leiden dat William C. op 3 december 2001 op het tijdstip dat iemand naar Pim Overzier belde een Marokkaans type van ongeveer 35 in de telefooncel gezien heeft.

William C. vervolgt echter zijn verklaring met:

"Aangezien ik pas na 20 uur gebeld heb is het goed mogelijk dat iemand voor mij gebeld heeft vanuit de telefooncel, want normaal gesproken bel ik altijd voor 20 uur. Ik kan me niet herinneren wie voor mij die avond heeft gebeld vanuit de betreffende telefooncel. U heeft me zojuist foto's getoond. Hiervan herken ik niemand."

Deze tekst is in tegenspraak met hoe hij eerder verklaarde en scheidt verwarring. Het beloverzicht van de telefoon toont echter aan dat het tijdstip van 20.03 uur het moment is waarop het gesprek naar Overzier ophield en William C. naar Schotland belde. De verklaringen van William C. zijn niet in de rechtszaal aan bod gekomen.

Zou het kunnen dat de politie inzag dat de verklaring van William C. Henk vrijpleitte en William C. er dus toe moest worden verleid te zeggen dat hij niet meer wist wie er voor hem belde?

Hoe dat tweede verhoor precies was verlopen weten we niet, maar zeker is dat de politie William C. een vraag stelde waarop hij al in zijn eerste verhoor een antwoord had gegeven. Dat William C. in het Engels werd verhoord en dat zijn uitspraken in het Nederlands werden genoteerd zou kunnen hebben bijgedragen aan het misverstand dat is ontstaan.

De eerste verklaring van William C. was duidelijk en met de derde, door de politie uitgelokte verklaring dat hij niet wist wie er vóór hem belde, verdween de heldere eerste verklaring abusievelijk uit beeld. Dat kan ertoe geleid hebben dat de rechter hierdoor op het verkeerde been werd gezet.

Het OM heeft het argument dat Henk H. de beller was als bewijs gebruikt dat hij de brief moet hebben gezien. Tevens heeft het OM het argument dat Henk H. de brief heeft gezien als bewijs gebruikt dat hij de beller moet zijn geweest. Deze aannames versterkten elkaar. Dit is de gang van zaken zoals wij die aflezen aan het dossier.

De verklaring van William C. is één van de belangrijkste omdat Politie, OM en rechters er allen vanuit gingen dat William C. de man zag die op maandag 3 december 2001 van 19.44 tot 20.04 uur belde met Pim Overzier.

Dat er vanuit de telefooncel in Ede werd gebeld met Pim staat vast. Maar het is ook zeker wie er belde en dat was niet Henk H.

William C. zag namelijk een man van 35 tot 40 jaar, lengte 1.70, mogelijk stoppelbaard, donkere bruine huidskleur, volgens hem mogelijk een Marokkaan.

Aan de hand van zijn agenda toonde William C. aan dat hij op 3 december 2001 om 19.45 uur zijn ex-vrouw zou bellen en dat hij meer dan een kwartier moest wachten alvorens te kunnen bellen.

Omdat de mogelijke Marokkaan zo lang belde opende William C. de deur en vroeg of het gesprek nog lang duurde. De man zei dat hij familie moest bellen. Om 20.03 uur eindigde die Marokkaansachtige man zijn gesprek en aansluitend belde William C.

William C. gaf nog meer ondersteuning voor die datum door te verklaren dat hij maar éénmaal in de maand december 2001 zolang had moeten wachten. De politie controleerde of er inderdaad vanuit deze telefooncel met Pim werd gebeld. De telefoonregistratie van de telefooncel bleek overeen te komen met de telefoonregistratie van ingekomen telefoontjes op Pims huislijn, zodat het zeker is dat dit telefoontje op die maandagavond werd gevoerd door deze Marokkaansachtige man.

De verklaring van William C. laat geen ruimte voor twijfel: hij zag een Marokkaansachtige man in een heel andere leeftijdscategorie. Het signalement kan onmogelijk slaan op de blanke Henk met zijn Nederlandse uiterlijk en zijn 57 jaren.

De politie onderwierp William C. aan een fotoconfrontatie. Hij kreeg 10 foto's te zien van mannen die allen op Henk leken. William herkende niemand. Geen wonder want er zaten geen Marokkaansachtige mannen tussen de foto's.

De fotoconfrontatie deugde niet. Volgens professor Wagenaar horen foto's namelijk te voldoen aan de beschrijving die de getuige van de man heeft gegeven. Er hadden dus Marokkaansachtige mannen in het foto-overzicht moeten staan.

De verklaring van Annelies S.: zij zag een andere man, niet Henk H.

Annelies kwam op de avond van 4 december 2001 om 8 uur 's avonds met haar kleine Daihatsu aanrijden op een stille en onverlichte weg in de Flevo-polder. Een smalle weg waar auto's elkaar niet kunnen passeren en de berm in moeten.

In het licht van haar koplampen zag getuige Annelies een man met een Volvo langs de weg staan, die zwaaide om aandacht. Zij stopte en de man kwam bij haar portierraampje staan en vertelde dat hij vastzat in de berm. Hij vroeg haar om hem los te trekken. Vervolgens zei hij haar om haar auto voor de zijne te zetten en de man haalde een oranje touw uit zijn auto en maakte dat touw met een knopende beweging aan beide auto's vast. Al die tijd stond Annelies van opzij naar de man te kijken.

Genoeg licht om goed waar te nemen

Annelies had 3 kinderen bij zich van 8 tot 11 jaar. Naast de verlichting van de Daihatsu brandden de lampen van de Volvo. Volgens de kinderen dimlicht. Getuige beweerde later dat het volle maan was. Dat was het ook. Terwijl de man het touw vastknoopte moet Annelies S. het gezicht van de man goed hebben gezien in het licht van de koplampen van de Volvo. Zijn hoofd moet op dat moment op lamphoogte zijn geweest. Dat zij alles goed kon zien blijkt ook uit haar gedetailleerde verklaring en Annelies onderstreepte dat ook.

Wat zag getuige Annelies S.?

Annelies S beschrijft: "een man van 175 tot 180 cm, leeftijd ongeveer 45 jaar, slank postuur, tanig sportgezicht (afgetraind), donker haar met een soort regenpetje of iets dergelijks (donker van kleur). Het haar kwam net onder het petje vandaan. Geen baard, geen snor of bril. Mogelijk bruine ogen. Hij droeg een donkerblauwe of zwarte korte jas van stof, een blauwe spijkerbroek, groene kuitlaarzen met een dikke profielzool, welke licht van kleur was, enigszins doorschijnend beige/natuur. Die zool was heel opvallend. De kleur groen was de een doorsneekleur zoals laarzen bij Welkoop ook wel te koop zijn..... De laarzen waren niet opvallend vies".

De beschrijving van getuige komt niet overeen met Henk H., oordeelde professor Wagenaar, die aan de hand van Henks foto de zaak onderzocht. Henk was toen 57 jaar, had grijs/wit haar, helderblauwe ogen, en geen tanig afgetraind sportersgezicht. Henk had destijds geen korte donkere jas van stof. Bovendien zou Henk in het donker zonder bril niets hebben kunnen zien.

Henks laarzen leken niet op de laarzen van de dader

Getuige zag dat de man groene laarzen aan had met een lichtbeige doorschijnende zool met een duidelijk en dik profiel. De kleur groen was de kleur groen van de laarzen die bij de fa. Welkoop worden verkocht.

De ex-echtgenote van Henk verklaarde dat Henk 20 jaar oude laarzen had, door haar gekocht bij de Aldi, met een schuin afgesleten zool en een V-inkeping aan de voorzijde.

De verklaring van Annelies S. maakt duidelijk dat de beschrijvingen van de laarzen niet overeenkomen.

Toch werden de laarzen van Henk als bewijs gebruikt, ondanks dat ze volledig afweken.

Henk had geen korte jas van stof en bezit geen regenpetje

Volgens Annelies S. droeg de man een donkere korte jas van stof.

Henk had destijds geen korte jas van stof. Henk droeg een grijs ski-jack of een donkerrood suède jack. Henk bezat een alpinopet, maar droeg die alleen bij hevige regen. Het regende die avond niet. Bovendien sprak getuige niet van een alpino.

De kinderen van getuige zagen dat de man een hoedje op had, langwerpig, wat vierkantig, met twee pluimen. Zo'n hoedje heeft Henk niet.

De lange duur van waarneming die de officier van justitie een flits noemde

Uit de verklaringen van getuige blijkt dat zij de man gedurende lange tijd heeft kunnen waarnemen en ook in verschillende posities.

Zij zag de man staan in het licht van haar koplampen. En toen hij haar aansprak bij het portier. Ze zag dat hij een touw moest pakken achter in de Volvo. Het licht in de kofferbak brandde. Zij zag de man terwijl zij bij hem stond te kijken toen hij de auto's aan elkaar knoopte; zijn hoofd moet op dat moment goed zichtbaar zijn geweest in het licht van de koplampen. Annelies vertelde dat er steeds door de man en haar werd gesproken en overlegd. Getuige heeft de man zien lopen en bukken en moet zijn gezicht gezien hebben vanuit diverse posities. Er moeten diverse momenten van oogcontact zijn geweest. Het is dus beslist geen korte en onbeduidende waarneming geweest. Getuige schatte de ontmoeting op zeker 5 minuten.

De officier maakte daar een waarneming in een flits van, wat in strijd is met de werkelijkheid.

Heeft de Volvo wel vastgezet?

Terwijl getuige wegreed zag zij in de achteruitkijkspiegel dat de Volvo op dezelfde plek waar hij bij het keren vastgeraakt was, opnieuw de berm inreed om te keren. Een vreemde manoeuvre want de man zei immers dat hij bij het keren was vastgeraakt.

Uit een anonieme brief bleek dat de auto niet vastzat, maar dat de man dat had verzonnen om zijn aanwezigheid op die plek te verklaren ten opzichte van getuige.

Getuige verbaasde zich er al over dat zij met haar kleine Daihatsu de zware Volvo zo gemakkelijk lostrok.

De Volvo die niet zwart was maar donkerblauw

De man die Annelies S. zag, reed in een donkerblauwe Volvo. Getuige en haar kinderen waren stellig over de donkerblauwe kleur van de Volvo. **De Volvo van Henk H. was echter zwart.**

Getuige verklaarde: "Ik had heldere verlichting op mijn auto en ik kon de kleur van de auto goed zien en ook de man die erbij stond".

Een niet onbelangrijk detail is dat getuige en haar kinderen geïnteresseerd waren in het type auto. Dat maakt de kracht van hun waarneming groter. Ze vonden het een mooie auto.

Er is steeds opgemerkt dat in het donker zwart moeilijk is te onderscheiden van donkerblauw.

Getuige en haar kinderen waren echter overtuigd van de donkerblauwe kleur. Het moet derhalve een kleur blauw zijn geweest die zich in het donker bij het licht van koplampen laat onderscheiden van zwart.

De officier noemde in zijn requisitoir dat Henk in het bezit was van een donkerblauwe Volvo. Hij moet geweten hebben dat hij niet de waarheid sprak, want de politie had een kopie van het kentekenbewijs gemaakt en daar staat duidelijk dat Henks Volvo zwart was.

Deed de officier van justitie dit omdat hij beseftte dat het een belangrijke ontlastende verklaring was? Loog hij erover voor de rechtbank dat Henk een donkerblauwe Volvo bezat om te voorkomen dat er twijfel zou ontstaan over de ontlastende waarneming door Annelies S.? Waarom deed de officier van justitie zoveel moeite om de waarde van de verklaring te devalueren?

De misleidende opmerkingen van de officier van justitie

De officier van justitie probeerde, zoals professor Derksen in zijn boek *'Het OM in de fout'* aantoonde, met een misleidende presentatie de leeftijd van de man meer in overeenstemming met de leeftijd van Henk te brengen, door te beweren dat hij op het moment van de waarneming door Annelies S. er net een gigantische klus op had zitten en daarom ouder leek dan de getuige beweerde. De getuige zag echter een man die zij schatte op 45 jaar en daarmee zou het verschil met de leeftijd van Henk alleen maar groter worden. "**Volstrekte willekeur in het gebruik van het signalement in een tenlastenlegging van moord**", noemde Derksen het.

Die willekeur van de officier van justitie blijkt ook uit zijn opmerking "**dat het uitgesloten is dat de aangetroffen persoon (de man die door Annelies S. werd gezien) iemand was met bijvoorbeeld een mediterraan uiterlijk of een eskimo dan wel een pygmee**".

Professor Derksen wees in zijn boek *Het Om in de fout* reeds op de smakeloosheid van deze opmerking van de officier en de volstrekte willekeur van het gebruik van een signalement.

Derksen: "**De enige conclusie die we uit het niet lijkende signalement kunnen trekken is, dat de door Annelies S. gesignaleerde man in de polder niet Henk is. Hij lijkt niet op het signalement, noch qua uiterlijk, noch qua kleding, en hij werd in de fotoconfrontatie niet herkend. Er is dus niets dat Henk op 4 december 2001 verbindt met de plek van het graf. Omgekeerd, er is alle reden om de denken dat op de avond van 4 december 2001 iemand anders dan Henk bij het graf werd aangetroffen**".

Annelies S. herkende een andere man in de fotoconfrontatie

Er werd door de politie een set gemaakt van 10 foto's van mannen. Ze moest de foto eruit pikken van de man die zij had gezien. Getuige Annelies kreeg steeds één foto tegelijk te zien.

Volgens professor Wagenaar behoren de door de politie geselecteerde foto's te voldoen aan het signalement dat Annelies S van de dader heeft verstrekt: dus een man van 45 jaar, donker haar en bruine ogen en een tanig afgetraind sportersgezicht.

In de fotoconfrontatie zaten de volgende fouten.

De eerste fout was dat deze fotoconfrontatie niet had mogen worden gehouden. Volgens professor Wagenaar heeft een fotoconfrontatie geen zin als de beschrijving van de getuige (Annelies S) niet overeenkomt met de verdachte (Henk), omdat dan al duidelijk is dat de getuige een andere man heeft gezien.

De tweede fout was dat de politie alleen foto's koos die leken op Henk. Maar zoals professor Wagenaar stelde moeten de foto's voldoen aan het signalement dat de getuige heeft gegeven en daar leek Henk niet op.

De derde fout is uiterst verbazingwekkend.

Foto's moeten lijken op de gefotografeerde persoon.

De politie gebruikte een min of meer mislukte foto van Henk. De foto leek zo slecht dat de rechter-commissaris, die Henk al diverse keren had gezien, hem nauwelijks herkende.

De foto mislukte omdat Henk tijdens het fotograferen een niesbui onderdrukte en daardoor zijn gezicht vertrok en zijn ogen half sloot, zoals bij het niezen wel vaker gebeurt. Henk herkende zichzelf ook nauwelijks.

De vierde fout is dat getuige een 2^e keer mocht kiezen toen zij de eerste keer, bij foto 4, een andere man aanwees als de dader. Die man leek volgens Annelies S. 90 % op de dader.

Natuurlijk had op dat moment de fotoconfrontatie moeten worden beëindigd. De getuige had immers iemand herkend. De agente moet geweten hebben dat getuige de verkeerde man aanwees, want zij liet de getuige ook de volgende foto zien, foto nr. 5. Dat was Henk. Of de getuige nog wat op te merken heeft vraagt de agente? Dan zegt Annelies dat deze foto lijkt op foto 4. Hoeveel procent vraagt de rechter nog? 10 %, antwoordt de getuige.

Professor Wagenaar legt in zijn boek uit dat de gokkans veel groter wordt als de getuige een 2^e keus mag doen. Dan is de kans al 20 % dat zij per ongeluk de dader aanwijst.

Als per ongeluk toch een tweede keus wordt gemaakt dan dient de rechter die tweede keus te negeren. De rechter negeerde haar tweede keus niet en gebruikte die als bewijs.

De vijfde fout werkte professor Wagenaar in zijn boek *De Slapende Rechter* uit. Hij legt uit dat de begeleider (agente in dit geval) niet mag weten welke foto de verdachte voorstelt. Nu de agente juist na het aanwijzen van foto 4 nog doorvraagt toont aan dat zij deze regel schendt. De getuige mag namelijk slechts eenmaal kiezen. Alleen een agente die weet wie de verdachte is, zal weten dat de getuige iemand anders aanwijst dan de verdachte. Dat lijkt in dit geval gebeurd te zijn.

Dat de agente op de hoogte was blijkt ook uit het feit dat zij bij de getuige nog verder doorvraagt. Zij vraagt door op de haarkleur van foto 5, die van Henk. Annelies zag een man met donker haar en Henk heeft grijs/wit haar. De agente mag beslist niet weten hoe het met de haarkleuren zit. Zij moet volstrekt neutraal zijn om beïnvloeding te voorkomen. De agente moet geweten hebben welke foto van de verdachte was en dat betekent dat zij bewust tegen de regels handelde.

Hoe dan ook: de agente heeft een kwalijke rol gespeeld door Annelies S. een tweede keer te laten kiezen toen haar eerste keuze de politie niet uitkwam en daar ook nog op door te vragen.

De officier zette de ontlastende verklaring van Annelies S. naar zijn hand

De officier beweerde nog, dat niet herkend worden niet wil zeggen dat de verdachte (Henk) daar niet is geweest. Professor Derksen merkte al op "**dat de officier van justitie toch niet denkt dat Henk wel in de polder is geweest, omdat hij niet herkend werd?**" Hiermee zegt hij dat de officier een belangrijk ontlastend bewijs naar willekeur uitlegt.

Als dit al verbazingwekkend is, dan is het verbijsterend dat al dat 'broddelwerk' (term van Wagenaar en Van Koppen) door de rechter goed werd gekeurd en dat de gang van zaken rondom de fotoconfrontatie door het Hof werd geaccepteerd.

De rechter suggereerde in het vonnis dat Annelies S. het niet zo goed heeft kunnen zien door de omstandigheden. De werkelijkheid is echter dat uit de verklaring van Annelies blijkt dat de omstandigheden haar nièt hebben gehinderd om zeer gedetailleerd te verklaren. De werkelijkheid is ook dat Annelies minimaal 5 minuten de man met zijn auto heeft kunnen observeren van zeer nabij in het volle licht van de autolampen. Over welke omstandigheden heeft de rechter het dan? Dat blijft voor ons een raadsel. Waarom beweert de rechter iets wat aantoonbaar onjuist is?

Wij hebben sterk de indruk dat hier sprake is van manipulatie van bewijsmateriaal om Henk de man te laten zijn die Annelies S. zag en om te bereiken dat een veroordeling van Henk plaats kon vinden. We kunnen niet anders concluderen dan dat de feiten verdraaid zijn. Door de officier van justitie 'dat niet herkend worden niet betekent dat je er niet geweest bent', en door de rechters 'dat de omstandigheden van invloed zijn geweest op de waarneming van getuige'.

Wij ontkomen er niet aan te denken dat de officier van justitie en de rechters hier de waarheidsvinding, waar rechtspraak toch voor bedoeld is, uit het oog verloren.

De oneerlijke agent

Henk zei in een (door de politie opgenomen) telefoongesprek met zijn zoon dat hij er vanuit ging dat zijn auto was gezien. Letterlijk zei Henk:

"Ik weet dat mijn auto werd gezien.....daar ga ik vanuit".

Politieagent van T. schreef in een verslag van dit afgeluisterde gesprek dat Henk had gezegd dat hij met zijn Volvo in de polder was geweest. Maar Henk praat niet over zijn aanwezigheid in de polder en ook niet van de aanwezigheid van zijn auto in de polder.

Gelukkig bleken de juiste uitspraken van Henk op een bandje te staan en de advocaat van Henk kon daardoor aantonen dat agent Van T. een valse weergave had gedaan van het telefoongesprek van Henk met zijn zoon. Toch werd de uitspraak die Henk niet deed even vrolijk als bewijs gebruikt. Zo gemakkelijk zagen OM en rechters bewijs in de uitspraken van Henk H. Alles wat je zegt kan als bewijs worden gebruikt, bij Henk werd zelfs wat hij *niet* zei als bewijs gebruikt!!

Waarom ging Henk er vanuit dat zijn auto was gezien?

1. Henk heeft steeds verklaard dat bij de inbraak in zijn huis op 4-12-2001 o.a. zijn autosleutels zijn gestolen en dat zijn auto een aantal keren door anderen werd gebruikt. Met zijn auto werd zelfs een aanrijding veroorzaakt, waar ook de politie bijgehaald werd. De auto van Henk veroorzaakte f.1500,00 schade. Henk was er zelf niet bij.

2. Een vriendin van Henk, Henriëtte, zag een andere man in de auto van Henk rijden op de avond van 4-12-2001. Het is vanwege die wetenschap (via Henriëtte) dat Henk na de inbeslagname van zijn auto er vanuit ging dat zijn auto ergens was gezien.

3. Een derde aspect is dat de zaak Overzier op 25 maart 2002 in Opsporing Verzocht is geweest. Dat Henk die uitzending niet heeft gezien blijkt uit de telefoontap van het gesprek met zijn zoon waarin Henk hem expliciet zegt dat hij niet heeft gekeken.

De volgende morgen hoorde hij van de medegedetineerden dat zijn auto was gezien en dat die in de uitzending was getoond. Het bevestigde zijn indruk dat zijn auto een rol had gespeeld in de gebeurtenissen rond Pim Overzier. In het telefoongesprek spreekt Henk niet over zijn aanwezigheid bij de auto. Dat telefoongesprek met zijn zoon was op dinsdag 26 maart 2002, de dag dat hij van zijn medegedetineerden hoorde dat zijn auto was gezien.

4. Enkele keren stond Henks auto niet op de juiste plaats geparkeerd. Hij concludeerde daaruit dat de auto door anderen was gebruikt.

5. Henks auto werd in beslag genomen. Ook daarom dacht Henk dat zijn auto kennelijk in the picture was gekomen, waarom zou de politie anders zijn auto in beslag nemen?

Henk is door deze 5 aspecten gaan geloven dat zijn auto bij de vermissing van Overzier betrokken was geweest vanuit zijn vermeende wetenschap dat deze auto op 4 december 2001 door anderen werd gebruikt. Een aanname voornamelijk gebaseerd op de waarneming door Henriëtte van een andere man met zijn auto. Een aanname met grote gevolgen, want dit vermeende meenemen van zijn auto zorgde ervoor dat hij meende zich te moeten rechtvaardigheden voor het gebruik van zijn auto.

De vraag is of Henriëtte het wel goed heeft gezien dat het Henks Volvo was, aangezien getuige Annelies S. een donkerblauwe Volvo zag en geen zwarte (Henks auto was zwart). Het is zeer wel mogelijk dat het Henks auto niet is geweest en dat Henriëtte zich heeft vergist. Heeft zij zich niet vergist dan is het zeker dat andere mensen in zijn auto reden, maar dat wil nog niet zeggen dat zijn auto dus op de plek des onheils is geweest.

Conclusie: Henks uitspraken tegen zijn zoon zijn vanuit de informatie waarover hij beschikte goed verklaarbaar. Hij kon er terecht vanuit gaan dat zijn auto ergens was gezien.

Zandsporen aan de Volvo van Henk H. komen niet alleen in de polder voor

De zand/kleisporen (zogenaamde diatomeeën) in de Volvo werden door het OM en de rechters als bewijs gebruikt. Maar hoe terecht is dat?

Schrijver Jacob Vis heeft als voormalig hoofdbeheerder van de bossen in de Flevopolder een grote deskundigheid van de bodemstructuur. Jacob Vis consulteerde diverse deskundigen en kwam tot de conclusie dat de sporen van zand/aarde in en aan de auto van Henk niet alleen in de polder voorkomen maar ook aan alle Nederlandse kusten en voormalige kusten, zoals de voormalige Zuiderzee.

Het staat vast dat Henk in 2001 op diverse plaatsen aan de Nederlands kust is geweest, namelijk op Ameland, in Noordwijk en in Friesland. Op al die plaatsen bestond de mogelijkheid dat er sporen van eenzelfde soort diatomeeën als in de polder in en aan de auto van Henk terecht zijn gekomen.

Deze sporen in en aan de auto zijn dus ten onrechte als bewijs gebruikt. Het OM en de rechter formuleerden het zo: **'de diatomeeën in en aan de auto vertonen een sterke overeenkomst met de diatomeeënpopulatie in de Flevopolder'**. Dat klinkt sterk, maar is het niet. Het bewijst namelijk niet dat de auto daar ook geweest is.

Waarom koos justitie voor een formulering die de indruk van bewijs wekte en maakten zij er niet een relativerende opmerking van? Bijvoorbeeld door te stellen dat er overeenkomsten zijn met de diatomeeën in de polder, maar dat de waarde maar betrekkelijk is omdat die diatomeeën overal langs de kust voorkomen. Zochten zij ook hier bevestiging voor het scenario waar zij in geloofden?

De onbekende schop in tuin van Henk H. werd als bewijs gebruikt

In de tuin van Henk werd een oude bats (een schop) gevonden, waarop zandsporen zaten die ook in de polder voorkwamen.

Vanwege een kwetsbare rug onderhield Henk zijn tuin niet zelf en liet dat door een tuinman doen. Deze tuinman, Gijs H., werd aantoonbaar gemanipuleerd door de politie om de gewenste antwoorden te geven.

Dat ging weinig subtiel en het laat ons inziens duidelijk zien hoe de politie tewerk ging om bewijs te creëren.

Aan de tuinman werden eerst foto's getoond van 3 schoppen, of de tuinman ze herkende. Nee, de tuinman herkende er geen één. De volgende dag kwam de politie weer bij hem en ze lieten hem de schoppen in het echt zien. Of hij ze nu wel herkende? Nee, aarzelde de tuinman, ik zou het niet weten.

De tuinman was door het zien van de foto's al enigszins vertrouwd geraakt met de schoppen. Toen hij ze daarna in het echt te zien kreeg was het voorstelbaar dat hij in verwarring raakte bij de vraag: *'Herkent u ze nu wel?'*, omdat hij ze immers van de foto's kon herkennen.

Vervolgens zei de politie erbij dat de schoppen van Henk waren. Ja, als u dat zegt, dan moeten ze van Henk zijn, aldus de tuinman. Vervolgens moest de tuinman details aanwijzen waaraan hij de schoppen herkende. Dat werd een bijzondere gebeurtenis.

Hij deed zijn best de antwoorden te geven die de politie wilde horen:

Schop 1 (een spade,) herkende de tuinman aan de vorm van de roest.

Schop 2 (een oude bats) herkende de tuinman eveneens aan de vorm van de roest.

Schop 3 (een rode spade) herkende de tuinman aan de kleur en aan de steel die achterstevoren zat.

Later bij de rechter was de tuinman, zonder de schoppen te zien, niet in staat om ook maar van één van de schoppen een beschrijving te geven. Dus wat waren zijn antwoorden op de vraag waaraan hij de schoppen herkende dan nog waard? Is hier sprake van misleiding?

De tuinman begreep, toen hij voor de rechter stond, niet hoe de oude bats (schop2) die in Henks tuin was gevonden iets met Henk te maken kon hebben. Hij herinnerde zich dat Henk geen oude bats meer had. Die had de tuinman namelijk zelf eerder dat jaar gebroken (het stalen blad was gescheurd en dubbelgeklapt). De tuinman wist dat Henk een nieuwe bats had gekocht. Henk bezat geen oude bats meer.

Vervolgens bleek dat één van de schoppen (nr. 3, de rode spade) in de polder was gevonden en niet in de tuin van Henk H. Voor het 'gemak' had de politie dat maar voor de tuinman verzwegen. Maar het werd nog 'leuker': Tegen de politie had de tuinman nog gezegd dat hij de schop had herkend omdat de steel achterstevoren zat, maar bij de rechter moest hij toegeven dat de steel gewoon kromgetrokken was. Wist hij het allemaal niet meer zo precies? Zou het kunnen dat de vraagstelling van de politie en de rechter niet bijdroeg aan het boven water krijgen van de waarheid maar hem juist nog meer in verwarring bracht?

Alleen schop nr. 1 was daadwerkelijk van Henk, maar daarop zaten geen zandsporen van elders.

Je zou zeggen dat daarmee de bats als bewijs vervalst, maar nee.

De officier erkende ter terechtzitting dat het bewijs voor de oude bats niet wilde vloten, en kwam ter plekke met een oplossing voor zijn probleem, door te stellen dat de eigendomsvraag er helemaal niet toe doet. En dat nadat het OM zoveel moeite had gedaan om de tuinman te laten zeggen dat de bats die in de tuin van Henk gevonden was aan Henk toebehoorde.

"De verdachte moet maar aantonen dat de bats hem niet toebehoort", zei de officier. Maar dat had Henk toch juist gedaan met behulp van de tuinman?

Zo keerde de officier de bewijslast om. De verdachte moest maar aantonen dat de officier ongelijk had. En zo voerde de officier de oude bats die Henk niet meer bezat op als bewijs en de rechter accepteerde het als bewijs. Dit lijkt ons een 'prachtig' voorbeeld van het bewijs naar je hand zetten. Wij kunnen niet anders concluderen dan dat zowel de tuinman als het bewijs werden gemanipuleerd.

Over de zandsporen aan de oude bats

Zoals we al over het grondonderzoek in de polder vermeldden, weten we dat die zandstructuur (diatomeeën) niet exclusief in de polder voorkomt. Aangezien de bats aantoonbaar niet van Henk H. was, moet er een andere verklaring zijn voor de aanwezigheid van die oude bats in zijn tuin en van de zandsporen daarop.

Over het begraven van Pim Overzier op een homo-ontmoetingsplaats

Een feit is dat het begraven met veel zorg heeft plaatsgevonden. Die ontmoetingsplaats is op 60 km van Apeldoorn en 100 km van de woonplaats van Henk. Hoe zou Henk van een dergelijke plek, die slechts bij insiders bekend is, moeten weten? Hij verkeert niet in homo-kringen en had en heeft uitsluitend heterorelaties.

Voor alle duidelijkheid dient gezegd te worden dat vóór Pims overlijden zijn familie en vrienden niet op de hoogte waren van zijn homo-sexuele gevoelens. Daarvoor zijn pas later aanwijzingen aan het licht gekomen:

dat hij op een homo-ontmoetingsplaats werd gevonden;

dat getuige Annelies S en haar man, hetzelfde type en kleur auto van Pim bij dat bos in de polder zagen staan op een zondagmiddag voor zijn vermissing;

door de inhoud van de anonieme brieven.

Een opvallend aspect is dat Pim met veel zorg en piëteit werd begraven. Het graf was twee meter lang en een meter diep. Pim lag daar languit in, de ogen dicht, het overhemd gesloten, de stropdas op zijn plek. Een arm over zijn gezicht, kennelijk om te voorkomen dat het zand direct op zijn gezicht terecht kwam.

Opvallend was ook dat het graf werd gemarkeerd met afgezaagde in de grond gestoken takken en dat op het graf een aantal stammetjes werd gestapeld. Degenen die hem begroeven, hebben duidelijk niet de bedoeling gehad hem te verbergen.

Henks alibi op de avond van Pims verdwijnen, Henriëtte S.

Henriëtte S. was een vriendin van Henk.

Henriette kwam op 4 december 2001 tegen half zeven bij Henk om wijncadeauzakken te halen en wijn te bestellen. Die wijnzakken heeft ze meegenomen, de wijn niet. Tussen half negen en negen uur vertrok zij naar huis. Zij is dus een zeker alibi. Toch heeft Henk van dat zekere alibi geen gebruik gemaakt. Waarom niet?

Dat heeft alles te maken met begrip voor de labiliteit en jarenlange burn-out van Henriëtte en de onderschatting door Henk van de ernst van de beschuldiging.

Henriëtte wist dat zij bij Henk had gegeten

Henk werd op 3 januari 2002 als getuige gehoord door de politie. Zij vroegen hem naar zijn alibi op 3 en 4 december 2001. Hij zei dat hij daarover zou nadenken. Op 4 januari 2002 sprak Henk met Henriette over haar bezoek aan hem op dinsdagavond 4 december 2001. Zij wist haar bezoek aan Henk nauwgezet te herinneren. Zij wist dat zij wijncadeauzakken had meegenomen en dat Henk haar twee dagen later de wijnflessen had bezorgd. Zij wist ook dat zij even voor haar bezoek aan Henk had getennist met een pension gast van haar moeder, dat zij zich niet lekker had gevoeld en dat hij wat te eten voor haar had klaargemaakt. Zij wist ook wat, namelijk een Griekse tomatensalade en zogenaamde champi's (vegetarische champignonburgers). Ook wist ze dat er een vrouw naar Henk had gebeld. Het was die 4^e december de tweede maal dat zij bij hem had gegeten. Geen spoortje van twijfel bij haar. Het waren haar eigen herinneringen. Aan dat telefoontje van die vrouw die Henk zich herinnert als Ruth, had Henk zelf niet eens meer gedacht.

De angst van Henriëtte

Diezelfde avond heeft Henriëtte om 21.10 uur haar voice-mail beluisterd. Dat past als je bedenkt dat zij tussen half 9 en 9 uur bij Henk vertrok en naar huis fietste. Op maandag 10 december 2001 heeft Henk uitvoerig met Henriette gesproken. Zij vertelde hem dat zij op dinsdagavond, 4 december, een andere man met Henks auto had zien rijden om ± 23 uur. Henk heeft haar op die 10^e december wat verteld over het bezoek van de man, die hij een soort detective noemde. Zij schrok daar erg van. Zij vertelde Henk van haar traumatische ervaringen met de politie toen haar broer in het verre verleden in ernstige problemen kwam en haar vader in gevecht raakte met de politie. Zij vertelde dat zij bang was om als getuige gehoord te worden, nadat Henk haar zei dat ze haar wel eens zouden kunnen bevragen over het alibi. Ze reageerde echt paniekerig. Op de dag dat Henk werd aangehouden vroeg zij opnieuw of zij wel voor hem zou moeten getuigen. Gelet op haar angst heeft Henk haar gezegd dat hij zich wel zou redden en dat zij haar mond maar moest houden. Henk deed dat uit bezorgdheid voor Henriëtte. Zij was Henk daar dankbaar voor.

De politie confronteerde Henriëtte niet met Henks verklaring over het alibi

Op maandag 28 januari 2002, de dag nadat Henk aangehouden werd, werd hij van moord en doodslag beschuldigd. Op dat moment realiseerde Henk zich dat hij Henriette toch nodig had als zijn alibi, maar hoe zou Henriette reageren? Hij had haar immers gezegd dat zij niets hoefde te

verklaren over dat alibi. Henk besloot met de nodige voorzichtigheid toch duidelijk te maken dat Henriette die avond bij hem kwam. Er staat maar één zinnetje van in het proces-verbaal. De verhoorders weigerden er meer van op te schrijven, ondanks Henks dringend verzoek dit wel te doen. De video-opnamen laten zien dat Henk wel 20 minuten uitvoerig over de komst van Henriëtte heeft verteld. De verhoorders zeiden Henk toe dat zij Henriette met zijn verklaringen over dat alibi zouden confronteren.

Henk is er toentertijd vanuit gegaan dat men dat inderdaad heeft gedaan, maar dat Henriette het niet aangedurfd heeft om daar wat over te verklaren, indachtig zijn opmerkingen tegen haar om zich er maar buiten te houden. De verhoorders deelden Henk één of twee dagen later mede dat zij Henriette hadden bevraagd en dat zij niets van een alibi wist. Dat moet op woensdag 30 of donderdag 31 januari 2002 geweest zijn.

Henriëtte verklaarde niet naar waarheid

Op 18 maart 2002 mocht Henk voor het eerst bezoek ontvangen van Henriëtte. Hij wilde uiteraard met haar spreken over het alibi. Inmiddels had hij een week daarvoor haar verklaring gelezen en daar stond niets in over het alibi. Zij had verklaard dat zij die avond bij haar moeder was geweest en vroeg naar bed was gegaan. Dat was beslist onjuist en dat zei Henk haar ook. Hij wist dat zij 's middags bij haar moeder was geweest. Hij vroeg haar of de politie haar hadden bevraagd over het alibi. Zij zei dat de politie haar niet met zijn verklaring hadden geconfronteerd. Zij wist van niets. Daarna raakte zij vreselijk in paniek. Zij vertelde dat de politie haar al had bedreigd met een aangifte wegens meened omdat ze dachten dat zij dingen verzwegen en niet de waarheid sprak. Dat was ook zo, dat gaf zij ook toe. Zij wist zich geen raad met de situatie en Henk ook niet. Zij durfde haar verklaring niet te herroepen, omdat ze haar hadden bedreigd met meened. Vanwege haar paniek zei Henk haar alles eerst maar rustig te laten bezinken.

Henk en zijn advocaat ontzagen Henriëtte vanwege haar kwetsbaarheid

Opmerkelijk is dat de agenten het goed hadden gezien: Henriëtte sprak inderdaad niet de waarheid en verzwegen iets heel belangrijks, nl. dat ze die avond bij Henk was. Dit had ze wel kunnen vertellen als de agenten haar met Henks verklaring hadden geconfronteerd, namelijk dat zij die dinsdagavond 4 december 2001 bij Henk was en dus zijn alibi was. In dat geval was Henk in vrijheid gesteld en deze website nooit geschreven.

Het liep anders met het gevolg dat Henriette nog dieper in haar burn-out zakte en Henk en zijn advocaat inschatten dat zij de druk niet aan kon om alsnog over dat alibi te verklaren. De advocaat had haar inmiddels goed leren kennen en vond haar veel te labiel om verklaringen af te leggen.

“Beter geen alibi” zei hij, “dan een alibi dat stuk gaat”.

In het najaar van 2002 dacht Henriëtte wel in staat te zijn om over een aantal aspecten te verklaren en durfde zij het aan om te verklaren dat zij een andere man in Henks auto had zien rijden plus nog een aantal aspecten die relevant waren, zoals de kennis die zij had van zijn tuingereedschap.

Achteraf bekeken stelden Henk en zijn advocaat zich de vraag of het niet ongelooflijk stom was om Henriëtte niet over het alibi te bevragen. Zij waren toentertijd bang dat de officier van justitie haar op zou pakken en in een politiecel stoppen als zij Henk een volledig alibi zou verschaffen. Ze wilden haar dit niet aandoen. Ze wisten ook niet of zij zo'n heftige situatie zou kunnen doorstaan.

De onterechte veroordeling van Henriëtte wegens meined

Het bizarre is dat Henriëtte ook reeds naar aanleiding van haar andere verklaringen werd opgepakt en 3 dagen in een politiecel werd gestopt. Als zij alles van tevoren geweten hadden, hadden Henk en zijn advocaat van Henriëtte moeten eisen dat zij over het alibi zou verklaren, ongeacht de consequenties. Henk en zijn advocaat hebben verregaand rekening willen houden met deze kwetsbare Henriëtte.

Henriëtte werd veroordeeld wegens meined, die zij niet heeft gepleegd, want zij had al eerder ontkend dat zij die dinsdagavond, 4 december 2001 bij haar moeder was geweest. Zij heeft gezwegen over het alibi, maar over iets zwijgen is geen meined.

Prof. Derksen: Henriëtte had alle reden om dinsdagavond Henk te bezoeken

Professor Ton Derksen toonde in zijn àppel aan de CEAS (= de onderzoekscommissie van het OM die fouten van justitie onderzoekt) aan dat Henriëtte alle reden had om die avond van 4 december 2001 Henk te bezoeken vanwege de wijnflessen die zij cadeau wilde geven aan Joyce H., haar therapeute, die de volgende dag (=woensdag 5 december 2001) bij haar zou komen. Joyce H. heeft inderdaad een fles wijn van Henriëtte gekregen. De verklaring van deze therapeute, Joyce H., "**dat Henriëtte haar zei dat zij als enige informatie had die Henk mogelijk vrij zou pleiten**", is één van de belangrijkste verklaringen. Toch is deze verklaring nooit in de rechtszaak van Henk aan de orde gekomen, omdat Henriëtte wegens meined veroordeeld werd.

Zowel het gerechtshof als de advocaat van Henk hebben die verklaring van Joyce H. nooit onder ogen gekregen.

Henriëtte ongeschikt om als getuige op te treden.

Uit betrouwbare bron hebben wij vernomen dat Henriëtte helaas ook nu niet in staat is te verklaren. Het hardhandige optreden van justitie, de 3 dagen politiecel en de onterechte meinedveroordeling heeft haar gebroken. Ze is alle vertrouwen in Henk kwijtgeraakt. Vanwege haar psychische gesteldheid is zij niet in staat om zich nog maar iets van de situatie van december 2001 te herinneren.

De officier van justitie heeft geen middel geschuwd om Henriëtte wegens meined te laten veroordelen. Wij hebben een sterk vermoeden dat dit gebeurde om te voorkomen dat haar verklaring door de advocaat van Henk zou kunnen worden gebruikt om Henk vrij te krijgen.

Het verhaal van Henk H. over zijn vermeende betrokkenheid

Vanaf zijn aanhouding heeft Henk ontken dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de vermissing van Pim Overzier. Toch waren er een aantal incidenten en gebeurtenissen in zijn leven, waardoor Henk ging denken dat hij betrokken was bij de gebeurtenissen rond Pim Overzier.

Henk voelde zich kwetsbaar omdat hij er van overtuigd was dat zijn auto een rol had gespeeld bij de vermissing van Pim. Daarvoor waren een aantal gebeurtenissen bepalend:

1. Vermoedelijk op 6 november 2001 ontmoette Henk Pim Overzier bij de woning van zijn vriendin. Het profiel van Pim komt overeen met de beschrijving door Henk.
2. Op donderdag 29 november 2001 kreeg Henk bezoek van een man waarvan hij dacht dat het een soort privédetective was, die hem vertelde dat een vreemde man zijn vriendin Rianne Ee volgde en begluurde. Hij vroeg Henk of hij er iets van gemerkt had. Henk vertelde van de ontmoeting met een onbekende man bij de woning van Rianne begin november 2001. Toen zij elkaar vertelden hoe de 'vreemde' man eruit zag, was hun conclusie dat dit dezelfde man geweest moet zijn. De 'detective' vertelde dat deze man een zoon van een kennis van hem lastig viel en dat 'ze' hem aan wilden spreken op zijn gedrag. Henk opperde om de politie in te schakelen. De 'detective' zei dat dit geen zin zou hebben in dit stadium. Hij had de politie al eerder benaderd. **"Ze doen niks, zolang je het niet echt hard kunt maken."**, zei hij. Als het 'aanspreken op zijn gedrag' niet het gewenste effect zou hebben, zou Henk hem misschien kunnen helpen om samen met 'hen' actie te ondernemen nu die man ook Rianne begluurde. Toen de man, Pim, vermist raakte, ging Henk nadenken over wat dat actie ondernemen zou hebben kunnen betekenen. Henk ging feiten en interpretaties door elkaar halen wat mede zijn verwarde verklaringen begrijpelijk maakt.
3. Bij een inbraak in zijn woning op 01-12-2001 werden onder andere zijn autosleutels gestolen, zijn paspoort, zijn kentekenbewijs, f. 10.000,00 en persoonlijke brieven. De politie werd door Henk op de hoogte gebracht.
4. Op dinsdagmiddag 4 december 2001 en 's avonds na 21 uur had Henk bezoek van een vrouw met het rode haar die Henk opzocht omdat hij haar had geschreven naar aanleiding van een contactadvertentie. Hij herinnert zich deze vrouw als Ruth.
5. Op dinsdagavond 4 december 2001 kwam vriendin Henriëtte tegen 18.30 uur bij Henk om wijn te bestellen en wijncadeauzakken mee te nemen. De vrouw met het rode haar verdween, waarbij ze zei dat ze liever geen contact wilde met Henriëtte. Ze zou later op de avond terugkomen. Henriëtte was tot ± 20.30/21.00 uur bij Henk.
6. Op dinsdag 4 december 2001 zag Henriëtte een andere man met Henks auto rijden 's avonds om ± 23.00 uur. Henk was die avond thuis en zijn auto stond volgens Henk geparkeerd op een pleintje in de straat achter zijn huis. Henriëtte's waarneming van een andere man met zijn auto kan betekenen dat Henks aanname niet juist was.
7. Op woensdag 5 december 2001 was er een poging tot inbraak in Henks huis. Henk betrapte hen en het kwam tot een woordenwisseling en een bedreiging. Later vermoedde Henk dat die inbraak met die vermeende privé-detective te maken had. Inmiddels weet hij dat dit vermoeden niet juist hoeft te zijn.
8. Op 12 december 2001 werd Rianne Ee benaderd door de politie en werd zij geconfronteerd met

roddelverhalen over Henk. Henk zou iets te maken hebben met de vermissing van Pim Overzier. Die iemand bleek later getuige Miranda H. te zijn, die de politie inlichtte over roddels die door de ex-echtgenote van Henk in de wereld waren gebracht.

9. In de nacht van 13 op 14 december 2001 werd een zware steen op het dak van de serre gegooid. De terrasstoelen werden omgegooid. Op een tafeltje lag een onbekende sjaal en een riem.
10. Op 14 december 2001 nam Henk contact op met de politie omdat hij zich ongerust maakte over die roddels, de inbraken en het gebruik van zijn auto waar Henriëtte getuige van was.
11. Op 20 of 21 december 2001 bezocht de vrouw met het rode haar Henk opnieuw. Henk maakte met haar een wandeling door het bos en werd daar gezien door getuige Annemarijke de W., die een beschrijving van haar en haar kleding gaf en haar herkende van de tekening die Henk van de vrouw had laten maken (zie tekening in *Het Rijk van de Bok* van Jacob Vis, p. 99). Tot Henks verrassing bleek deze vrouw de moeder te zijn van de jongen die door Pim werd lastiggevallen. Ze vertelde dat er iets afschuwelijks was gebeurd maar durfde of wilde niet vertellen wat. Ze raakte meteen heftig geëmotioneerd. Later begreep Henk pas dat zij doelde op de avond van 4 december, want Henk wist op dat moment nog helemaal niet dat er op 4 december iets ergs was gebeurd. Wat Henk wel begreep was dat ze de man bij hem thuis hadden willen aanspreken om uit de buurt van haar zoon te blijven. Maar de man was weggereden met een andere man zodat het contact niet doorging.
Deze vrouw, Ruth, vertelde dat ze tijdelijk in een zomerhuisje zat en daar binnenkort uit moest. Zij had nog geen nieuw onderkomen. Daarom heeft Henk geen adres van haar. Henk had ook liever geen contact meer met haar. Hij twijfelde aan haar intentie. Was het haar misschien toch te doen om die contactadvertentie? Hij zat niet op een nieuw contact te wachten.
12. Op 24 december 2001 sprak Henk met de wijkagent over de inbraken, het gebruik van zijn auto en de stalking door zijn ex-schoonzus.
13. Op 27 december 2001 vond er met Henks auto een aanrijding plaats, waarbij de andere auto zwaar werd beschadigd en Henks auto maar licht. Henk had die dag zijn auto niet gebruikt. Het bijzondere van die aanrijding was, dat Henks auto wegreed zonder dat de bestuurder zich bekend maakte, maar dat de auto de volgende dag weer werd neergezet op de plaats waar de aanrijding plaats vond. De eigenaresse van de aangereden auto zag schade aan de koplamp van de Volvo van Henk en lichtte de politie in. Als Henk de bestuurder was geweest en stiekem was weggereden, dan had hij zijn auto zeker niet teruggezet op de plaats van de aanrijding, waar nota bene het kapotte glas van het knipperlicht van de Volvo op de grond lag. Die gebeurtenis maakte eveneens duidelijk dat Henks auto door anderen werd gebruikt.
14. Op 3 januari 2002 werd Henk door de politie gehoord als getuige, maar uit de wijze van verhoren maakte hij op dat hij meer als verdachte werd gezien.
15. Op 8 januari 2002 bezocht de vrouw met het rode haar Henk weer. Ze was geheel in paniek en kon van emotie bijna niets uitbrengen. Wat Henk van haar verhaal begreep was dat de man (Overzier?) niet goed was geworden en zomaar was neergevallen. Dat ze hem nog hadden geholpen. Wat dat ingehouden heeft weet Henk niet. Zonder dat ze het echt bevestigde concludeerde Henk dat de man dood was. Omdat Henks auto was weggeweest en met een andere bestuurder erin was gezien door getuige Henriëtte ging Henk denken dat zijn auto een rol had gespeeld bij de vermissing van Pim Overzier. Die gedachte bracht hem steeds meer in paniek. De vrouw zei dat ze nog wel een keer iets van zich zou laten horen. Hij dacht haar inmiddels te kennen als Ruth en was te verbouwereerd om te denken aan het praktische en te

vragen naar haar mobiele nummer en achternaam. Hij was eraan gewend geraakt dat zij steeds contact opnam. Na 8 of 9 jan. is er geen contact meer geweest.

16. Op de avond van 21 januari 2002 zag Henk een man met grijs haar aan zijn auto morrelen. De man sprintte weg in een Volkswagen Bora.

Diezelfde avond heeft Henk op aanraden van zijn vriend Frits T. zijn auto bij hem gestald en daarna de politie gebeld over het wegzetten van zijn auto. De volgende morgen heeft Henk ook de wijkagent van de gebeurtenis op de hoogte gesteld en van de verplaatsing van zijn auto.

17. Op donderdag 24 januari 2002 werd Henks auto in beslag genomen, waarbij als motief werd gegeven dat hij zich verdacht had gemaakt door zijn auto te verstoppen voor de politie.

Merkwaardig, gezien het feit dat het telefoongesprek van Henk met de politie is afgeluisterd door de politie en op een bandje staat. Dat verzonnen motief van de politie was het begin van een eindeloze reeks handelingen van de politie waarin de feiten werden verdraaid.

Na de inbeslagname van zijn auto raakte Henk in paniek en zag in allerlei incidenten en gebeurtenissen een aanwijzing dat hij onbewust met de vermissing van Pim Overzier te maken moest hebben. Hij was bang dat hij zo maar verantwoordelijk kon worden gesteld voor zijn vermissing en mogelijk zijn dood. In de week voor zijn aanhouding besepte Henk steeds meer zijn kwetsbaarheid vanwege het gebruik van zijn auto. Henk was niet in staat om goed te verklaren. Van het ene op het andere moment werd hij opgepakt, opgesloten in een politiecel en beschuldigd van moord. Dag en nacht bleef het licht aan en Henk was wekenlang niet in staat om te slapen. Of het licht werd uitgedaan en om de zoveel tijd plotseling even aangedaan, zodat hij de slaap, die hem gezien zijn uitputting soms bijna overviel, niet kon vatten. Hij mocht met niemand contact hebben.

Henk meende in de verhoren voor alles een verklaring te moeten geven, terwijl hij daartoe onmogelijk in staat was. Zo kon hij geen goede verklaring geven voor het gebruik van zijn auto. Hij wist gewoon niet wat hij van alles moest denken. Hij begreep niets van wat hem allemaal overkwam.

Angst en paniek beheersten hem. Hij vond wat hij had meegemaakt zelf al zo ongeloofwaardig dat hij in de verhoren er van alles bij verzon om maar geloofwaardig over te komen. Maar Henk had in zijn paniek en wanhoop geen enkel besef meer wat nog geloofwaardig zou zijn. Hij was niet meer in staat om logisch en helder te denken. Ondanks de hevige druk van de politie om te bekennen bezweek Henk niet. Hij kon ook niet bekennen want hij had niets gedaan dat zou kunnen leiden tot Pims verdwijning en hij wist niet of hij nog leefde of overleden was.

De politie oefende uiteindelijk zoveel druk uit dat Henk na wekenlange verhoren uitgeput raakte en alle vertrouwen in de politie kwijt raakte. Daarna besloot hij te zwijgen. De politie had al die weken, ondanks aandringen van Henk, geweigerd zijn verklaringen feitelijk weer te geven. Henk heeft daarom geweigerd de verklaringen te ondertekenen.

Tijdljn: Henk H. had geen tijd om alle handelingen te verrichten

Volgens de aanname van het OM zou Pim Overzier om 18.00 uur vertrekken van zijn huis. Om ± 20.00 uur zag getuige Annelies S. de Volvo staan bij de vermeende plaatsdelict, die wegreed nadat getuige de man had geholpen de auto los te trekken uit de berm. Dat betekent dat in die twee uur alle veronderstelde handelingen moeten zijn verricht, te weten: 55 minuten rijden, Pim Overzier overweldigen en vermoorden, hem in en uit de auto sjouwen, hem door een bosperceel dragen (er zijn geen sleepsporen), een groot graf graven, het lichaam daarin leggen, het graf dichten en afwerken.

Professor Derksen berekende dat zelfs bij de meest minimale tijd per handeling, 154 minuten nodig waren om alle veronderstelde handelingen en activiteiten te kunnen verrichten. Om een indruk te geven van Derksen's krappe tijdsberekening: hij taxeerde 40 minuten voor het graven van het graf (dat is de tijd die een politieagent overdag nodig had om het graf te graven, zonder het te dichten). Het onderzoek ter plaatse toonde aan dat Henk H. na een half uur graven (in het donker) al niet meer in staat was om verder te graven. Hij kon vanaf dat moment al niet meer rechtop staan vanwege vermoeidheid/hartklachten en pijn in zijn rug.

Hij zou vele uren nodig hebben gehad om dat graf te graven, aldus prof. Backx, die de inspanningen van Henk H. volgde via een hartslagmeter en controle-apparatuur. Deze tijdljnberekening toont aan dat Henk H. niet in staat is geweest alle veronderstelde handelingen en activiteiten te kunnen verrichten tussen 18.00 en 20.00 uur.

De tijdljnberekening van professor Derksen ziet er als volgt uit:

Citaat uit 'Het OM in de Fout' van prof. Derksen, p.195:

De fysieke onmogelijkheid van de vermeende moord is mijns inziens afdoende aangetoond. Maar het is ook zeer de vraag of het OM-scenario in de beschikbare tijd kan worden afgehandeld. Ik zie overal een inschatting van tijden die voor Henk H. ongunstig en voor de vervolgende instantie, het OM, gunstig is.

De afspraak met Pim was om 18.00 uur en mevrouw S. stopt om ongeveer 20.00 – 20.15 uur bij het Reve-Abbertbos bij de in de berm gestrande Volvo (PV 27 maart 2002). De maximaal beschikbare tijd is dus: 135 minuten. De voor Henk H. meest ongunstige inschatting van de tijden voor de verschillende handelingen komt op een totale minimumtijd van 154 minuten.

Beschikbare tijd:

begin tijd: 18.00 uur – eindtijd: 20.15 uur = 135 minuten.....min.

Uitleg van Henk aan Pim waarom hij hem komt ophalen.....	3
Rijtijd Apeldoorn – Reve-Abbertbos (onvoldoende rekening gehouden met tijdstip van rijden rond 18.00 uur op avond voor Sinterklaas).....	55
Uitvoering van de moord (vertraging door de moord, snelle actie incl. ergens op rustige plaats stoppen en weer naar de snelweg rijden).....	15
Dode lichaam van auto naar plaats van graf brengen langs 43 meter water en door 42 meter dicht bos, in pikkedonker, zonder te vallen en zonder dat het lijk schrammen oploopt.....	10
Graven van graf. De politieagenten groeven het graf overdag, en deden daar 30 minuten over. In de nacht zal het langer duren, zeker omdat ook nog de zwarte zandlaag gescheiden moest worden afgescheept.....	40
In graf leggen van dode lichaam (kleren zaten recht!).....	3
Dichtgooien van graf, met zwarte zandlaag weer bovenop (politie deed hier overdag een kwartier over).....	18
Aanbrengen van markering van graf (takken afzagen en op graf zetten, stammetjes op graf leggen).....	5
Teruglopen naar auto door donker bos.....	3
In berm vastgemaakte auto proberen los te maken, mevrouw S. komt heel snel.....	2
<i>(minimaal) totale gebruikte tijd.....</i>	<i>154</i>

De officier van justitie beweerde ten onrechte dat Pim werd versleept...

Citaat uit 'Het OM in de Fout' van prof. Derksen, p. 109:

Het rapport van het NFI en het sectierapport sluiten uit dat de overleden Pim naar zijn graf gesleept is. Het scenario van het OM heeft hier een probleem: Henk, een tengere ongetrainde man van 175 cm van 56 jaar (65 kg), heeft in zijn eentje een grote kerel van 192 cm en ongeveer 90 kg vanaf zijn auto naar het graf moeten vervoeren. Dat is eerst 43 meter van de weg naar de ingang van het bos, daarna nog eens 42 meter dwars op de rijrichting door het bos. Dragen lijkt in die omstandigheden fysiek nagenoeg onmogelijk (ik kom hier op terug). De officier ondervangt het probleem. Volgens hem 'kan het niet anders dan dat Pim naar zijn graf is ge- of versleept.' De officier ondersteunt deze conclusie met de volgende observatie:

Uit de wijze waarop Pim in het graf wordt aangetroffen blijkt dat zijn beide sokken naar beneden zijn geschoven, terwijl zijn broek en zijn overhemd juist in tegenovergestelde richting, dus omhoog, zijn geschoven. ... Wanneer je met twee of meer personen zoiets zou doen, dan ligt het voor de hand dat de één het lichaam bij de benen/voeten vasthoudt, terwijl de ander het lichaam bij oksels of aan de armen optilt. Sporen die duiden op een verslepen zouden dan veel minder voor de hand liggen.

De AG zegt dus: het lichaam is gesleept gezien de plek waar de sokken, broek en het overhemd zitten,

Slepen

sokken:	naar beneden geschoven	overeenkomstig observatie
broek:	omhoog geschoven	overeenkomstig observatie
overhemd:	omhoog geschoven	overeenkomstig observatie

terwijl bij het tillen met twee personen een andere locatie van de kleren te verwachten is:

Tillen met twee mensen

sokken:	naar beneden geschoven	niet overeenkomstig observatie
broek:	normaal of naar beneden geschoven	niet overeenkomstig observatie
overhemd:	omhoog geschoven	niet overeenkomstig observatie

En inderdaad, op basis van deze lijstjes en de observatie van de officier is de plausibele conclusie dat Pim naar zijn graf gesleept is. Maar hoe scherp ook geargumenteed, de officier heeft niet zo goed gelezen. In het sectieverslag van Pim heeft de patholoog, Visser, iets heel anders beschreven: donkerblauwe sokken, een onderhemd, een donkerkleurige broek op de normale plaats gepositioneerd en ... een enigszins naar boven opgeschoven hemd en om de kraag van het overhemd (op de gebruikelijke plaats) bevond zich een stropdag ... Onder de broek bevond zich een slip van onbestemde donkere kleur welke normaal was gepositioneerd.

Kleren van Pim volgens sectieverslag

sokken:	??	??
broek:	normale plaats	tillen met 2 mensen
onderbroek:	normale plaats	tillen met 2 mensen
hemd:	omhoog	tillen met 2 mensen
overhemd:	normale plaats	noch slepen noch tillen

Dit wijst niet op gesleep door één persoon. De positie van broek, onderbroek en hemd zijn ermee in strijd. De officier had dit ook kunnen afleiden uit het NFI-rapport van 18 november 2002. Dit rapport concludeert aan het eind van de sectie 'Krasindruk- en vormsporen onderzoek':

Aan de schoenen zijn geen aanwijzingen gevonden die er op wijzen dat het slachtoffer verslept is. Het sectierapport is ook veelzeggend in wat het niet zegt. Over de kleding en schoenen wordt alleen vermeld dat ze vochtig waren en bedekt met zand/kleiachtig materiaal.

Er wordt niets gezegd over bosmaterialen (schors, mos, bladeren, takjes) die we na een sleeppartij van ruim 40 meter door een donker bos op de kleren mogen verwachten. De officier vermeldt noch de uiterst relevante en eenduidige informatie uit het sectierapport noch de cruciale conclusie uit het NFI-rapport. Slechts wanneer de feiten verbasterd worden en relevante informatie niet vermeld wordt, is het aannemelijk dat Pim naar zijn graf is geslept. Het is begrijpelijk dat het OM Pim naar zijn graf geslept wil zien. Tillen is namelijk helemaal ondoenlijk. Een waarheidsvinder moet de feiten onderkennen, en niet naar zijn hand zetten.

Einde citaat

Het valse proces-verbaal van brigadier H.

Brigadier H. maakte een proces-verbaal op dat de waarheid geweld aan deed.

Dat betrof het onderzoek door de politie naar het telefoongedrag van Henk.

De politie onderzocht welke telefoontjes Henk pleegde en ontving via zijn mobiele telefoon.

Opmerkelijk genoeg deed de politie geen onderzoek naar de telefoontjes die Henk had ontvangen via zijn huislijn.

Als de politie dat wel had gedaan, dan hadden we kunnen zien dat Henk op de avond van 4 december 2001 een aantal keren werd gebeld en dat hij ook heeft opgenomen. Hij was dus thuis en had daarmee een duidelijk alibi.

Waarom deed de politie geen onderzoek naar de inkomende telefoontjes op Henks huislijn?

Brigadier H. kwam met een aantoonbaar valse verklaring. Hulshof beweerde dat de politie geen overzicht van inkomende telefoontjes had opgevraagd, omdat Henks huislijn op 20 november werd doorgeschakeld naar zijn mobiele telefoon, zodat al het inkomende telefoonverkeer van Henk zichtbaar zou zijn op het telefoonoverzicht van de mobiele telefoon. Brigadier H. verwees daarbij naar het doorschakeloverzicht dat door de politie zelf was opgevraagd.

Op het eerste gezicht een redelijke verklaring, maar brigadier H. moet hebben gezien dat de doorschakeling op dezelfde dag weer werd beëindigd.

Uit het doorschakeloverzicht van KPN blijkt dat Henk op 20 november 2001 om 11.09 uur de doorschakeling heeft ingesteld en om 14.19 uur heeft beëindigd. Henk bleek dagelijks zijn telefoon door te schakelen en dat ook weer te beëindigen.

Brigadier H. moet dat hebben gezien. Waarom schreef hij dan dat de doorschakeling werd ingesteld en liet hij weg dat die ook weer werd beëindigd? Brigadier H. maakte dus een vals proces-verbaal op en veegde daarmee de nalatigheid van de politie onder het tapijt.

Telefoonoverzichten van Rianne Ee toonde het ongelijk van brigadier H. aan

Advocaat Van Voorthuizen toonde aan de hand van een vergelijking van de telefoonoverzichten van Rianne Ee en Henk aan dat hij haar telefoontjes diverse keren na 20 november 2001 opnam op zijn huislijn. Daarmee werd duidelijk aangetoond dat brigadier H. een vals procesverbaal opmaakte.

Waar zijn de overzichten van de doorschakelingen van na 20 november 2001?

Het verbaast ons dat de politie alleen het doorschakeloverzicht van 20 november opvroeg. Met name omdat ons vooral de periode voor Overziers vermissing (4 december 2001) van belang lijkt.

Waar is dat doorschakeloverzicht van 20 november tot 4 december 2001?

De rechter werd misleid door het valse procesverbaal van brigadier H.

Hoe dan ook: met het valse procesverbaal van brigadier H. werd de rechter misleid.

Het is moeilijk voorstelbaar dat de politie geen doorschakeloverzicht plus een overzicht van inkomende telefoontjes op de huislijn van Henk van 4 december 2001 heeft opgevraagd.

Als dit wel is gebeurd heeft brigadier H. geen eerlijke weergave gedaan van de doorschakeling, waardoor werd gecamoufleerd dat de politie ten onrechte meende geen onderzoek te hoeven doen

naar de inkomende telefoontjes op zijn huislijn. Ton Derksen noemde dit ontoelaatbaar gedrag, zowel in moreel, menselijk als in bewijstechnisch opzicht.

Brigadier H. niet de enige agent die in de fout ging

Ook werden fouten gemaakt door:

- de agenten die William C. verhoorden en hem begeleidden bij de fotoconfrontatie William C., zie p. 19 e.v.
- de agente die de fotoconfrontatie begeleidde van Annelies S., zie p. 23 e.v.
- de agenten die Rianne Ee voorlogen om te bereiken dat ze zich tegen Henk zou keren. Zij hebben haar minimaal 26 maal verhoord en zij maakte bij de Rechtbank een gehersenspoelde indruk.
- De agenten die tegen Henriëtte S. zouden zeggen dat Henk had verteld dat zij de avond van 4 december 2001 bij hem op bezoek was en dat vervolgens niet deden, zodat Henriëtte dus (zoals ze had afgesproken met Henk) volhield dat zij die avond niet bij hem was.
- de agent die een vals proces-verbaal opmaakte van de telefoontap van het gesprek tussen Henk en zijn zoon, zie p. 25
- de agenten in de polder die de gevonden jas van Pim in een kast stopten en maanden lieten liggen, waarover ze later een vals proces verbaal opmaakten, zie volgende pagina.

Deze lijst is niet volledig.

Het valse proces-verbaal van agent Van M.

In hun boek *'De Slapende Rechter'* beschrijven W.A. Wagenaar, P.J. van Koppen en H. Israëls de fraude van agent Van M. die met een vals proces-verbaal verborgen wilde houden dat Pim Overzier al maanden eerder had kunnen worden gevonden, als deze agent en zijn collega M. anders hadden gehandeld.

Laten we lezen wat professor Wagenaar c.s. hierover schrijven:

Het valse proces-verbaal

Een belangrijke handicap van het onderzoek van dr. Visser was de verregerende staat van ontbinding waarin het lijk verkeerde toen het op 28 maart 2002 werd gevonden. Het had toen ook al liefst 115 dagen in de grond gelegen. Het wrange is dat het lichaam van Pim Overzier veel eerder gevonden had kunnen worden als de politie van Dronten haar werk maar had gedaan. En dat was niet alleen bevorderlijk voor de kwaliteit van de postmortale sectie geweest, waar had bovendien Pims familie minder lang in onzekerheid gehouden.

Op 9 januari 2002 vroom het zodanig dat de vaart langs het Abbertbos bevroren was. De tienjarige Jurjan R. en zijn vriendje speelden daar. Dat deden zij wel vaker, want Jurjan woont daar vlakbij. Zij zagen in de vaart een jas liggen die was vastgevroren in het ijs. Met moeite trokken zij de jas los. Daarin vonden zij een gsm. Jurjan wilde die graag hebben en vroeg zijn moeder of hij hem mocht houden. Nee, natuurlijk niet, meende moeder. Wie laat er nu midden in de winter een jas, met gsm, met autosleutels en met een flesje aftershave in het bos achter? Er moest iets ernstigs aan de hand zijn. De volgende dag leverde Jurjans vader de spullen af bij de politie in Dronten. In een proces-verbaal van verbalisant Van M. staat dat hij met zijn collega, brigadier M., de volgende dag ter plaatse is gaan kijken en zich heeft laten aanwijzen waar de jas is gevonden. Dit proces-verbaal is van belang, want het staat bij de bewijsmiddelen in de uitwerking van de bewijsmiddelen door het hof.

In werkelijkheid lijkt de zaak toch iets anders in elkaar te steken. De politie deed namelijk na het inleveren van de spullen door Jurjans vader helemaal niets. Althans niets, totdat op 24 maart 2002 een van de politiemensen uit Dronten naar het televisieprogramma *Opsporing Verzocht* zat te kijken. Daarin werd aandacht besteed aan de vermissing van Pim Overzier en werd een kopie getoond van de jas die Pim bij zijn verdwijning aanhad. O jee, dacht de politiemans: die jas hebben wij in de kast liggen, want de ingeleverde spullen lagen sinds 10 januari onaangeroerd in de kast met gevonden voorwerpen.

Dat de zaak anders lag, had men ook al aan het proces-verbaal van Van M. kunnen zien. Daaraan vallen drie zaken op. Ten eerste is het proces-verbaal, ongebruikelijk, slechts opgemaakt door een van de verbalisanten, namelijk Van M.. en niet door beiden, Van M. en M. gezamenlijk. Ten tweede blijkt uit het proces-verbaal niet dat men verder ook maar iets ter plaatse heeft gedaan, bijvoorbeeld met de gsm die direct herleidbaar was naar de vermiste Pim Overzier. Ook heeft men nagelaten contact op te nemen met de politie in Apeldoorn, waar Pim vandaan kwam. Toch staat er bij 10 januari geschreven: 'Uit nader onderzoek met betrekking tot de gsm-telefoon bleek dat het Imei-nummer was: 330091534520606.' Als dat werkelijk was vastgesteld op 10 januari 2002, had men direct de jas en gsm aan de vermiste Overzier gekoppeld en zonder veel moeite op die dag zijn graf dicht bij de vindplaats van de jas en gsm gevonden. En ten derde dateert het proces-verbaal van wel zéér laat: 25 maart 2002.

Dat het proces-verbaal van Van M. vermoedelijk vals is, blijkt ook uit de verklaringen van

de familie van Jurjan die op 25 augustus 2006 zijn opgenomen door onderzoekers Paalman en De Roy van Zuydewijn van PD Rechercheadvies in Rijssen. In hun verhaal staat onder andere het volgende:

Door de moeder van Jurjan werd ons medegedeeld dat zij op 9 januari 2002 de politie in Dronten had gebeld over het vinden van de spullen. De vader van Jurjan deelde ons mede dat hij de jas en de spullen de dag nadat Jurjan deze had gevonden, naar het politiebureau in Dronten had gebracht, waar het in ontvangst werd genomen door een agente met blond haar. Hij had nog tegen die agente gezegd dat de gevonden spullen misschien wel te maken hadden met de verdwijning van een meisje in die tijd te Elburg.

De familie had nadien niets meer van de politie gehoord, totdat eind maart 2002 twee agenten kwamen en Jurjan vroegen om de plek aan te wijzen waar hij de jas had gevonden. De familie (van Jurjan) vond het heel vreemd dat zij al die tijd niets van de politie had gehoord, want een jas, telefoon en sleutels, welke op zo'n plek midden in de winter worden gevonden, vonden zij erg vreemd en verdacht. (...) Tevens deelde de vader mede dat toen Jurjan met de agenten was meegegaan, zijn buurman op dat moment bietenzaad zaaide op zijn akker en dat hij er daarom zeker van was dat het toen eind maart 2002 was.

Bij de reconstructie op 9 januari 2008 herhaalden Jurjan en zijn moeder dit verhaal en vertelden nog iets wat wijst op de authenticiteit van hun herinnering: moeder was eind maart boos geworden op de twee rechercheurs die toen kwamen opdagen omdat zij al die tijd niets van de politie had gehoord.

Al dit gedoe met dit proces-verbaal is van belang omdat men het lichaam van Pim stelling een maand na zijn had gevonden, als de Drontener politie gewoon haar werk had gedaan. Het lichaam van Pim heeft nu niet tot 10 januari slechts 38 dagen in relatieve koelte begraven gelegen (een gemiddelde temperatuur van 1,5 graden C; gemiddeld dagmaximum 4,4 graden C), maar nog eens een extra 77 dagen bij een gemiddelde temperatuur van 6,9 graden C (gemiddeld dagmaximum 10,2 graden C).

De CEAS werd gewezen op de kwestie van dit proces-verbaal. De commissie verzocht de hoofdofficier van justitie dit uit te zoeken en deze op zijn beurt meldde dat er niks aan de hand was. Een rechercheur is te rade gegaan in de schriftelijke stukken en digitale bestanden van de politie Flevoland. Voor zo'n onderzoek hoef je de deur niet uit. En hij kwam met zijn oppervlakkige onderzoek tot de conclusie dat het proces-verbaal niet vals is. De rechercheur heeft uitsluitend het volgende gedaan. Hij vond een dump op een cd van de computergegevens van de politie (het zogenaamde Xpol-systeem) die kennelijk is gemaakt op 14 januari 2002. En hij vergeleek dat met hetgeen er op het moment van zijn onderzoek nog in de politiecomputer stond. Hij schrijft dat de teksten identiek zijn (zonder overigens die teksten geheel weer te geven), op één punt na: volgens het computersysteem ging men op 13 januari (een zondag) naar de plek waar de jas was gevonden en volgens de gegevens op de cd gebeurde dit op donderdag 10 januari. Hé, moet men zich dan afvragen: hoe kan het dat in twee teksten die identiek moeten zijn, toch verschillende data staan? Met welke van de twee is geknoeid, of misschien wel met beide? Nee, hoor, vindt de rechercheur. Ze zijn gewoon beide juist. 'Gezien bovenstaande lijkt het zeer aannemelijk, dat de politieagenten van Dronten op 10 en 13 januari 2002 met Jurjan (R.) naar de vindplaats zijn gegaan', schrijft hij doodgemoedereerd. Wie heeft lopen knoeien en waarom, zouden wij eigenlijk willen weten. En waarom was dit alles zo belangrijk dat het nu, na zes jaar, nog steeds belangrijk genoeg is voor een cover-up?

Er zijn voldoende aanwijzingen dat men niet ter plaatse is gegaan en dat men daarover

een vals proces-verbaal heeft opgemaakt. Een belangrijk argument is dat er geen reden bedacht kan worden waarom de familie van Jurjan of Jurjan zelf over deze kwestie onwaarheid zou willen spreken. De aanwijzingen daarvoor worden door de onderzoekende Flevolandse rechercheur, de hoofdofficier van justitie in Zutphen en de CEAS genegeerd. Dat mag misschien nog de meeste verbazing wekken. Zelfs als men ter plekke is gegaan, dienen vragen gesteld te worden. Midden in de winter vindt men een jas met gsm en sleutels. Mensen laten dat soort dingen in de vrieskou niet zomaar achter. Er was dus alle reden voor nader onderzoek en aanknopingspunten waren er volop; het Imei-nummer, het telefoonnummer en de Mazda-sleutel. De politie beweert nu dat men wel degelijk ter plaatse is geweest – op 13 en 10 januari weliswaar. Als men ter plaatse is gegaan, laat het optreden van de politie een hoge graad van incompetentie zien. Wij vragen ons in gemoed af: is dit wellicht niet erger dan het opmaken van een vals proces-verbaal?

Tot zover professor Wagenaar cs.

Waarom lag het falende optreden van de politie?

Was dit een toevallige samenloop van omstandigheden? Was dit slordigheid? Ondeskundigheid? Vooringenomenheid? Of wilden de politie en justitie te snel een veroordeling en kwam waarheidsvinding in de knel? Waarom moest Henk tot een slecht mens gemaakt worden en kreeg zijn verbitterde ex alle gelegenheid Henk zwart te maken en onjuiste beschuldigingen te uiten over zijn zogenaamde mishandelingen ten opzichte van haar? Waarom werden getuigen voorgelogen over zijn vermeende frauduleuze handelingen, waarvoor geen enkele grond was? Het lijkt erop dat Henk tot een slecht mens gemaakt moest worden om het aannemelijk te maken dat hij Pim Overzier had vermoord.

Niet alleen de politie, ook officieren van justitie, zoals Wemes, De Haas en Machielse misleidden de rechters. Ton Derksen geeft in zijn boek diverse voorbeelden van misleiding door deze vertegenwoordigers van het OM.

De genetische hartafwijking

Aangezien patholoog-anatoom dr. van de Molengraft van het Rijnstate Ziekenhuis te Arnhem in het sectierapport twee aanwijzingen zag die konden duiden op een acuut hartfalen, werd met toestemming van het College van procureurs-generaal het bewaarde spierweefsel van Pim Overzier onderzocht door de afdeling genetisch onderzoek van het AMC te Amsterdam.

Die twee aanwijzingen zijn:

1. de verkleuring van de longen in combinatie met
2. de aanwezigheid van rode bloedcellen in de longblaasjes.

Welke combinatie van data maakt het waarschijnlijk dat er sprake is geweest van een acuut hartfalen

Mevr. dr. I van Langen van het AMC stelde na een langdurig en kostbaar onderzoek in augustus 2009 vast, dat Overzier een genetische hartafwijking had die onder triggerende omstandigheden kan leiden tot een plotse dood. Dr. van Langen kon niet uitsluiten dat deze hartafwijking een pathogeen (ziekelijk) effect had en samen met de hieronder vermelde overige elementen, waaronder de stressvolle omstandigheden, verantwoordelijk kan zijn voor zijn overlijden tengevolge van een acuut hartfalen.

Die elementen zijn:

1. Het feit dat er een genetische mutatie werd aangetoond in het KCNH2 gen, waarvan bekend is dat deze mutatie onder stressvolle omstandigheden kan leiden tot hartritmestoornissen en een plotse dood. Ofschoon een pathogeen effect niet kan worden aangetoond omdat Overzier is overleden en dat daardoor de klinische relevantie van de aangetroffen mutatie niet onderzocht kan worden, valt er blijkens de rapportage van het AMC niet uit te sluiten dat de aangetroffen mutatie het lange QT-syndroom (LQTS) heeft veroorzaakt, met de uiteindelijk fatale gevolgen.
2. Dat er sprake lijkt te zijn geweest van directe stressvolle omstandigheden nu Overzier zich begaf in een voor hem onbekend blind-date-avontuur met een onbekende vrouw, dat blijkens diverse getuigenverklaringen voor grote opwindings zorgde en derhalve een verhoogde emotionele stress-situatie opleverde.
3. Getuigenverklaringen maakten duidelijk dat er voorafgaande aan het overlijden van Overzier eveneens sprake was van een complex van werk-, relatie- en andere problemen, die een grote invloed op zijn leven uitoefenden, zodat we ook van indirecte en langer bestaande emotionele stressfactoren kunnen spreken op de dag van zijn overlijden.
4. De eerdere wegraking in Tunesië die bij gebreke aan sporen van oude fracturen in en aan de schedel niet geweten kan worden aan een – veronderstelde - schedelbasisfractuur en een schedelbreuk, waarmee de bewusteloosheid onverklaarbaar blijft, zodat niet uitgesloten kan worden dat deze bewusteloosheid in relatie stond tot de aangetroffen genetische mutatie.
5. De onverklaarbare bewusteloosheid in Tunesië, die mede het gevolg zou kunnen zijn van een

pathogeen effect van de aangetroffen mutatie in combinatie met een aantal stressvolle factoren, zoals het sporten onder hoge temperatuur en het feit dat 'het op vakantie gaan' voor Overzier gewoonlijk veel spanningen met zich meebracht.

6. Het feit dat tijdens de sectie geen anatomische doodsoorzaak werd vastgesteld, geen toxicologische oorzaak, geen sporen van verstikking, verwurging, levend begraven, noch van sporen die duiden op het gebruik van geweld, inwendig noch uitwendig. Het niet vinden van een anatomische doodsoorzaak bij sectie is ook het geval bij plotselinge hartdood ten gevolge van een elektrische hartziekte, zoals LQTS.

7. Dat uit het sectierapport blijkt dat een tweetal sectiebevindingen, de verkleuring van de longen en de aanwezigheid van rode bloedcellen in de longblaasjes, in combinatie met elkaar kunnen duiden op de mogelijkheid van een acuut hartfalen, c.q. acute hartdood. Dit blijkt uit de uitspraken van beide pathologen-anatoom, dr. van de Molengraft en dr. Visser.

8. Dat er niet van een onwaarschijnlijk kleine kans op deze genetische afwijking mag worden gesproken. De afwijking komt voor bij ongeveer 1 op de 5000 personen.

Conclusie

De combinatie van alle data wijst in de richting van een natuurlijke dood tengevolge van een genetische hartafwijking die onder stressvolle omstandigheden heeft geleid tot een acuut hartfalen. Dat er sprake is geweest van een mogelijk acuut hartfalen wordt aannemelijk omdat bij de sectie geen andere doodsoorzaak werd vastgesteld, er geen sporen van geweld werden aangetroffen noch aanwijzingen die op een andere doodsoorzaak wijzen. Met inachtneming van de onderzoeken door professor Backx en drs. Bloem dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid geen verstikking en verwurging kan hebben plaatsgevonden en dat Henk H. niet over de kracht, vaardigheden en psychische gesteldheid beschikte om een dergelijke dood te bewerkstelligen, lijkt het ons heel moeilijk om vol te houden dat Pim Overzier een onnatuurlijke dood is gestorven.

De ondeugdelijke argumentatie van dr. Visser

Hoe kwam dr. Visser op verstikking als mogelijke(!) doodsoorzaak?

Dr. Visser schreef aan de officier van justitie:

“Er was geen anatomische doodsoorzaak gebleken, dus geen geweldsinwerking van betekenis. Als uit andere bron zou blijken dat de heer Overzier door verstikking om het leven was gekomen, dan zijn er bij sectie geen aanwijzingen gekomen die daarmee in tegenspraak zijn (1. geen andere anatomische doodsoorzaak – 2. geen toxicologische doodsoorzaak – 3. bij de huisarts geen ziekelijke afwijking van betekenis bekend)”

Laten we deze 3 argumenten eens kritisch onderzoeken:

1. Geen andere anatomische doodsoorzaak

Wij zagen al dat een acuut hartfalen eveneens door dr. Visser niet werd uitgesloten op grond van aanwijzingen daarvoor in het sectieverslag van dr. Visser zelf.

2 Geen toxicologische doodsoorzaak

Dat er geen toxicologische doodsoorzaak is, zegt op zichzelf niets over de mogelijkheid van verstikking en laat evenzeer ruimte over voor een acuut hartfalen.

3. De verklaring van de huisarts “bij mijn weten had patiënt geen ziekelijke afwijking van betekenis tengevolge waarvan hij zou kunnen overlijden”,

Deze korte verklaring van de huisarts zegt evenmin iets over de mogelijkheid van verstikking en laat eveneens ruimte over voor een acuut hartfalen en voor alle ziekten, gebreken en eventuele andere mogelijke doodsoorzaken waarvan de huisarts geen weet had/kon hebben en bij gevolg ook dr. Visser niet.

Al deze door dr. Visser genoemde aspecten die verstikking niet tegenspreken volstaan niet en geven geen houvast voor verstikking. De vraag is hoe de sectiebevindingen dan toch kunnen passen bij verstikking als doodsoorzaak.

Er zijn bij de sectie geen aanwijzingen gevonden voor verstikking als doodsoorzaak noch uit andere bronnen en onderzoeken. Er lijkt ons geen andere conclusie mogelijk dan dat dr. Vissers argumentatie faalt in het aantonen van verstikking als mogelijke doodsoorzaak.

Dr. Vissers opmerking dat verstikking een mogelijkheid is, is derhalve niet meer dan een theoretische en in zijn aard speculatieve opmerking, want niet gedragen door enige aanwijzing daarvoor en niet gebaseerd op een ter zake doende analyse.

Dr. Vissers verklaring voor het Hof

Dr. Visser legde voor het Hof uit waarom hij meende dat de sectiebevindingen bij verstikking passen:

Er was geen sprake van anderszins geweld, noch van mechanisch geweld, noch van ernstig mechanisch geweld, noch van hard slaan, schieten of steken (blz. 4 verklaring van het hof). Er is bij de sectie geen ziekelijke afwijking vastgesteld, dus geen longembolie of hersenbloeding of een hartziekte. Vervolgens stelde dr. Visser dat Pim volgens de huisarts geen ziekten had waaraan hij zou kunnen overlijden, waarna dr. Visser formuleerde dat verstikking een mogelijkheid is indien dat uit andere bronnen zou blijken.

Deze argumentatie van dr. Visser is niet gebaseerd op zijn eigen sectiebevindingen, namelijk dat hij geen aanwijzingen voor verstikking heeft aangetroffen. Dr. Visser kan een aantal doodsoorzaken uitsluiten en dan houdt hij verstikking als mogelijke doodsoorzaak over.

Maar daarom is het nog geen verstikking geweest, immers dr. Visser verklaarde voor het hof dat een natuurlijke dood eveneens mogelijk is. Er zullen nog wel meer mogelijke doodsoorzaken kunnen zijn die dr. Visser niet kan uitsluiten.

De onjuiste aanname van dr. Visser

De genetische hartafwijking weerlegt de aanname van dr. Visser dat er geen hartafwijking zou zijn, zoals hij beweerde voor Het Hof.

De uitspraak van dr. Visser dat *“Overziet geen ziekten had waaraan hij zou kunnen overlijden”* was derhalve niet juist. Dr. Visser was op het moment van zijn uitspraak niet op de hoogte van de genetische afwijking.

Uiteindelijk zal toch duidelijk worden dat het hier geen moord betrof, maar een heel ongelukkige samenloop van omstandigheden en toevalligheden, waarbij al het bewijsmateriaal op een veronderstelde moord berust en van een veronderstelde betrokkenheid van Henk.

De onjuiste beoordeling door de rechter

Het bizarre is, dat de bevinding van dr. van de Molengraft over de mogelijkheid van een acuut hartfalen door Het Hof aan de kant werd geschoven omdat hij maar klinisch patholoog-anatoom is, in tegenstelling tot dr. Visser die als forensisch patholoog een jarenlange ervaring heeft met lichamen in staat van ontbinding.

Het OM en Het Hof veronderstelden een tegenstelling tussen beide pathologen die er niet was. Op het moment dat dr. Visser het met dr. van de Molengraft eens is maakt het niet uit of hij klinisch of forensisch patholoog is.

Overigens gaat het om een hartfalen, wat juist meer het terrein van de klinisch patholoog is. Het lijkt erop dat hier sprake is van een dwaling van Het Hof die zeer ingrijpend is, want daarmee werd de natuurlijke doodsoorzaak van tafel geveegd.

Dr. Visser kan zijn theorie nu bijstellen

De combinatie van alle data kan met die nieuwe ontdekking van een genetische hartafwijking er voor zorgen dat dr. Visser zijn theorie moet en kan bijstellen. De sleutelpositie in het betoog van dr. Visser was namelijk de verklaring van de huisarts, die zei dat Overziet geen ziekten had waaraan hij zou kunnen overlijden. De huisarts was dus niet op de hoogte en heeft dr. Visser niet juist geïnformeerd en die heeft op zijn beurt de rechter niet juist geïnformeerd. Bovendien sprak de huisarts *“bij mijn weten heeft Overziet geen ziekelijke afwijkingen van betekenis”* Dr. Visser zag *“bij mijn weten”* over het hoofd waarmee de huisarts zijn uitspraak nuanceerde.

De missing link

Met de in 2002 niet bekende genetische afwijking en het ontbreken van de medische historie van

Overziet hebben we de missing link gevonden, waar dr. Visser in zijn argumentatie geen rekening mee heeft kunnen houden bij gebrek aan de juiste informatie. De rechter had al de opmerking van dr. van de Molengraft en dr. Visser dat er aanwijzingen zijn voor een acuut hartfalen. Nu er door dr. Visser geen andere doodsoorzaak werd vastgesteld en verstikking slechts een theoretische mogelijkheid was waarvoor geen aanwijzingen waren, is de daadwerkelijk aangetroffen genetische afwijking het puzzelstukje dat ons nog ontbrak om uit te mogen gaan van een natuurlijke dood.

Genoeg feiten om een nieuw oordeel van de rechter te vragen

Dr. Visser lichtte de rechter onjuist voor omdat hij door de huisarts niet geïnformeerd werd en het medisch dossier niet opvroeg. Samen met de in 2002 niet bekende genetische hartafwijking zijn er genoeg essentiële aspecten om de argumentatie van het OM en het NFI (= het Nederlands Forensisch Instituut) ter discussie te stellen.

In combinatie met de resultaten van de onderzoeken door professor Backx en drs. Bloem, die de onmogelijkheid aantoonde dat Henk de vermeende daad kan hebben verricht, is nu een volledig nieuwe situatie ontstaan die nooit door de rechter is beoordeeld.

Geen eerlijk proces

Onderstaande is o.a. gebaseerd op de bevindingen van Henk en de informatie uit het boek van Jacob Vis.

Henk vertelde over zijn processen dat deze niet eerlijk zijn verlopen en dat zijn advocaat zijn werk heeft moeten doen in een agressief klimaat, met een vijandige officier van justitie en een vijandige sfeer onder het publiek, zonder dat de rechter ingreep. Het optreden van Officier van Justitie Wemes was demagogisch. Over de hoofden van de rechters heen vroeg hij de politieagenten die in groten getale in de rechtszaal zaten om bevestiging van een leugen. Ze logen collectief met hem mee. Henk zou namelijk in zijn verhoren beschreven hebben hoe de situatie in de polder was. Dat is onmogelijk, want Henk was immers niet in de polder geweest. Hij heeft wel de situatie beschreven waarin hij Ruth voor de eerste keer ontmoette op een brede weg in Bennekom, die geheel afweek van de situatie in de polder. Mr. Wemes projecteerde die beschrijving op de situatie in de polder en zei tegen de politieagenten in de zaal: "Dat heeft hij toch verteld, hè?" Zij beaamden dit volmondig, terwijl ze moesten weten dat mr. Wemes niet de waarheid sprak.

Geen spoor van levend begraven zijn

Uiterst demagogisch was Wemes' opmerking dat hij met dr. Visser van het NFI had gesproken en dat Overzier levend was begraven. Vanaf dat moment ging er een golf van afschuw door de zaal en stond de rechter geen enkel weerwoord van Henk meer toe. De zaal bleef onrustig en de voorzitter stond alle rumoer toe.

De werkelijkheid was dat dr. Visser nog geen korrel zand of aarde in de mond, neus en luchtwegen van Pim Overzier had aangetroffen. De officier van justitie verzong dat 'levend begraven' ter plekke. Uiteindelijk is dit aspect zelfs in het Arrest van het Hof terechtgekomen.

Demagogie in de rechtszaal

Officier van Justitie Wemes appelleerde bij herhaling aan de opwinding van het publiek door op te merken dat hij heel goed kon begrijpen dat het publiek verontwaardigd was over het handelen van deze verdachte. Rechter De Bie liet dit allemaal toe.

Henk's advocaat sprak op behoedzame wijze dat de locatie waar Overzier was gevonden toch vragen oproep over zijn sexualiteit. Vanaf dat moment kon hij niet meer in een rustige sfeer zijn werk doen. De familie, vrienden en collega's van Overzier riepen allerlei afkeurende geluiden naar de advocaat en Wemes schudde de zaal ook bij herhaling op door Henks advocaat op de hak te nemen door bijvoorbeeld hem belachelijk te maken en opmerkingen toe te voegen als lariekoek en dat tijdens het pleidooi. Dit alles mondde uit in een zaal die applausseerde als Wemes weer zo'n afstraffende opmerking richting Henk of zijn advocaat maakte. Het bizarre was dat een zes-tal agenten in de zaal enthousiast meededen.

De voorbarige nabestaandenverklaring

De rechter liet toe dat de familie Overzier een "nabestaandenverklaring" aflegde nog voordat het

proces goed en wel was begonnen. Of het wel een moord was en of Henk er wel voor verantwoordelijk was stond nog niet eens vast. Alles werd al in de richting van het is een moord en Henk H. is de dader gestuurd. De voorzitter werkte daar actief aan mee. Het lijkt erop dat Henk geen enkele kans maakte bij de rechtbank en bij Het Hof evenmin.

Rechters bleken vooringenomen

Henks advocaat vroeg bij Het Hof om geluidsopnamen. Dat werd gehonoreerd. Na het verhoor van dr. Visser bleek het proces-verbaal veel fouten te bevatten, dus vroeg zijn advocaat om de banden te mogen beluisteren. Het Hof weigerde dat, ze zouden zelf wel bekijken of de verslaglegging juist was geweest. Het gevolg was dat Henk en zijn advocaat niet in de gelegenheid werden gesteld om aan te tonen dat de griffier op essentiële punten geen eerlijke weergave deed van de opmerkingen van dr. Visser. Zo schreef de griffier dat dr. Visser puntbloedinkjes had vastgesteld, die een aanwijzing voor verstikking zouden kunnen zijn, terwijl dr. Visser juist verklaarde dat hij die niet had aangetroffen.

De rechters bij Het Hof zaten opzichtig nee te schudden als Henks advocaat zaken klip en klaar aantoonde. Het lijkt erop dat zij van zijn advocaat gewoon niet wilden horen dat dr. Visser geen doodsoorzaak had vastgesteld en ook duidelijk en bij herhaling verklaarde dat hij geen sporen van verstikking had aangetroffen en dat verstikking niet door hem zou kunnen worden weersproken indien die verstikking uit andere bronnen van onderzoek zou blijken.

Rechter zat urenlang met zijn rug naar de zaal

Dat raadsheer Lensink urenlang met de rug naar Henk en zijn advocaat toe zat, ook als Henk antwoorden gaf of als zijn advocaat wat vertelde, geeft weer hoe de sfeer was. Nadat de advocaat daarover een opmerking plaatste, draaide Lensink zich abrupt om en bleef Henk vanaf dat moment zitten fixeren. Vervolgens ging Lensink badinerende opmerkingen maken ten opzichte van hem. Een voorbeeld: Henk sprak uit dat hij in de periode voor zijn aanhouding overvallen werd door onzekerheid en angst over wat er toch aan de hand was en hoe kwetsbaar hij was, waarop Lensink op badinerende wijze vroeg: **“Wat is het nou mijnheer H. Angst of onzekerheid”**. Een tweede voorbeeld: Henk vertelde het hof dat hij aanvankelijk vertrouwen en veiligheid bij de politie zocht om zijn ervaringen goed te kunnen vertellen, waarop Lensink riep: **“Wat naïef mijnheer H., daar is de politie helemaal niet voor”**. Henks advocaat merkte op dat de politie daar nu juist wel voor is, waarop Lensink wegwerpgebaren maakte richting de advocaat. Omdat de advocaat de griffier vroeg om deze houding van Lensink expliciet vast te leggen, staat deze gang voor iedereen controleerbaar in het procesverbaal van de zitting.

De bevooroordeelde houding van de rechter

De voorzitter zei dat een intelligent mens als Henk H. niet in paniek raakt. Als waar is wat de rechter zegt, zouden intelligente mensen nooit in paniek raken. We vragen ons af of er één psycholoog is die deze uitspraak zou willen onderschrijven.

Het requisitoir

Het requisitoir van de officier van justitie Wemes maakt duidelijk dat hij bij herhaling een loopje met de waarheid nam. Ton Derksen heeft er in zijn boek *'Het OM in de fout'* een aantal voorbeelden van gegeven.

Een ervan is de opmerking van de officier van justitie dat het in ieder geval uitgesloten is dat de door getuige Annelies S. aangetroffen persoon (bij het graf) iemand was met bijvoorbeeld een mediterraan uiterlijk of een Eskimo dan wel een pygmeë, daarmee suggererend dat die man dus best Henk kan zijn geweest.

Professor Derksen wees op de smakeloosheid van deze opmerking van mr. Wemes en op het volstrekt willekeurig gebruik van het signalement in een tenlastelegging van moord, terwijl het al lang duidelijk was dat Annelies S. een andere man had gezien.

Het requisitoir is een aaneenschakeling van onjuistheden, halve waarheden, regelrechte leugens, onjuist weergegeven verklaringen en verzwegen ontlastende verklaringen. Er wordt in feite op geen één aspect een eerlijk beeld geschapen.

Ter afsluiting

Zoals u heeft kunnen lezen zijn er een aanzienlijk aantal interessante details aan deze zaak die hem nogal ingewikkeld maken. In combinatie met de overtuiging van het justitie-apparaat dat er een moord was gepleegd die Henk op zijn geweten had en de demagogie die ontstond ten tijde van de processen valt de veroordeling tot 20 jaar celstraf te verklaren.

Naar wat er sindsdien aan feiten boven tafel is gekomen naar aanleiding van onderzoeken door diverse wetenschappers hebben we nu in wezen te maken met een eenvoudige zaak.

Er staat bijna zeker vast dat Pim Overzier een natuurlijke dood is gestorven. En als hij toch vermoord zou zijn, dan kan Henk H. dit onmogelijk gedaan hebben. Met dit als uitgangspunt hebben wij naar alle details van de zaak gekeken. Niet, zoals destijds, met het oogpunt Henks schuld aan te tonen. Wij hebben gedacht: 'Er moet een andere verklaring zijn voor allerlei toevallige en verbazingwekkende omstandigheden die Henk verdacht maakten. Hij kan het immers niet gedaan hebben.' Die verklaringen zijn er ook. Wij hebben ze in dit document beschreven.

Henk had twee alibi's voor de avond van 4 december 2001. Henriëtte S. was bij hem en hij heeft die avond de telefoon opgenomen.

Henk is niet herkend in de telefooncel van waaruit Pim Overzier gebeld was over een blind date. Hij is niet herkend als een van de mensen die uit een witte bus kwamen voor de flat van Overzier op de avond van 4 december. Hij is niet herkend als de man wiens auto vastzat in de berm in de buurt van het graf in de Flevopolder. Daarentegen zijn er uitsluitend andere mensen gezien in relatie tot Pim Overzier.

Met alle kennis die er nu is, is het ook logisch dat Henk niet gezien is. Henk had immers niets met de verdwijning van Pim Overzier te maken.